STUDENT REVUE

OPĚT NA CESTÁCH

zájezd do Švýcarska | DofE expedice | divadlo

Dvouměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
41 – září/říjen 2026 (X. ročník)

DOSTUPNÉ ONLINE ZDE

© https://trustme-travel.com/sneaky-day-trip-[illegible]-sisters-hike

N 48°21.88167'
E 15°36.67962'
Göttweig, Rakousko

Pokud plánujete výlet do dolnorakouského údolí Wachau, určitě navštivte benediktinský klášter Göttweig. Tyčí se na kopci nad Dunajem nedaleko městečka Krems a díky své poloze si vysloužil přezdívku „rakouské Monte Cassino". Největším lákadlem je velkolepé barokní Císařské schodiště s působivou stropní freskou, historický kostel a vyhlídková terasa s nádherným výhledem na okolní vinice. Z jižní Moravy jste tam autem za necelou hodinku a půl. (MH)

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

už třetí měsíc tě budí budík. Budí tě poctivě a budí tě až nekřesťansky brzo. No, však to znáš… Pak se rychle oblečeš, zhltneš snídani, sbalíš svačinu a běžíš na autobus. Každé ráno proneseš svoji naučenou větičku „Dobrý den", kterou říkáš spíš jen ze zvyku a která už pozbyla smyslu, poté se dočkáš pokaždé toho stejného zamračeného pohledu řidiče emhádéčka a stereotypnost dní ti neobohatí ani nevkusné, umělou inteligencí generované letáčky, které vídáš den co den na nástěnkách a které tě každý den nutí se zamyslet, jestli tohle je vážně to, co chceš. No jo, je rok 2026, je listopad a už dávno začala škola. Letos jsi chtěl být organizovanější, chtěl ses na všechno s předstihem připravovat, chtěl jsi zkrátka vykročit pravou nohou. A i tak každý den vstáváš tou levou, každý den posloucháš, na co všechno jsi zapomněl, a každý den tebe samotného štve, jak je ten studentský život monotónní. A nejhorší je na tom to, že sám víš, že na změnu je už příliš pozdě, ale vlastně zároveň ještě příliš brzy… Víš co? Kašli na to. Čti. Tu máš.

Vážení učitelé, vážení studenti a všichni ostatní příznivci našeho dvouměsíčníku, i letos Vám s druhou polovinou listopadu přinášíme přehled prvních dvou měsíců školy, náhled do zákulisí různorodých studentských aktivit a pořádnou dávku zábavy! Student revue pro Vás bude vycházet letos tak, jak je zvykem, ale přece jenom máme jednu novinku, které jste si pravděpodobně všimli už na konci minulého školního roku. Ve všech třídách totiž nově najdete plastové držáky na časopis, které jsme s finanční pomocí školy mohli v rámci redakce vlastnoručně navrhnout a vytisknout na 3D tiskárně! Časopisy tak mají ještě důstojnější, a především bezpečnější místo, než které jim poskytovaly třídní nástěnky. Tak doufejme, že jim budou držáčky ještě dlouho sloužit!

A co se dočtete v tomto čísle? Hned v několika reportážích se s námi můžete přenést na již proběhlé školní zájezdy a akce, které spojuje jediné – cestování –, což je zároveň i tématem tohoto čísla, dozvíte se i něco o historii a nechybí ani něco málo ze sportu. Samozřejmostí se už staly hlášky učitelů, luštění a komiks a tentokrát pro Vás máme dokonce dva rozhovory! A také nesmíme zapomenout na seriály, jako je například Výtvarné okénko nebo zbrusu nový reportážní seriál o velkém prázdninovém putování studentů našeho gymnázia.

Už Vás ale nechci moc zdržovat, tak mi jen zbývá popřát Vám mnoho krásných chvil strávených čtením našeho časopisu a na viděnou u dalšího čísla!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček
Šéfredaktor

SR

Šéfredaktor:
Jakub Křováček

Grafika:
Jakub Křováček

Redaktoři:
Šimon Faldík
Alena Gabryšová
Anna Grofová
Michaela Havrancová
Anna Kameníková
Anna Kindlová
Kristýna Křováčková
Karla Kružíková
Dorota Kučerová
Kryštof Evan Mertl
Eliška Poláková
Lada Růžičková
Dita Vaverková
Anna Votočková

Přispěvatelé
Tereza Šamšová
Zuzana Vostrá
Účastníci programu Erasmus+

Fotografie:
Mgr. Petr Dostál
Mgr. Vladěna Floriánová
Alena Gabryšová
Anna Kameníková
Lada Růžičková
Linda Vernerová
Zuzana Vostrá
Učitelé NJ
Účastníci Erasmus+

Konzultace a korektura:
PhDr. Ladislav Futtera, PhD.

V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí.

Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Studentský magazín
Student revue
X. ročník

41. číslo – září/říjen 2026
Číslo vyšlo 23. 11. 2026
Další číslo vyjde před Vánocemi.

@student.revue
student.revue@pekcloud.cz
Student revue
www.casopis.pekcloud.cz

OBSAH

Fotopříloha: *Göttweig* 2
Editorial 3
Tanky a barikády 6
Pátrání po padlých a zapomenutých 7
Primáni ve Smržovce 8
Od prvního potlesku ke světovému triumfu 9
TÉMA: *Opět na cestách*
▶ Těžký batoh, lehká mysl 14
▶ Dofáci na Pálavě 15
▶ Hallo, Buongiorno nebo snad Grüezi? 17
▶ Kurz němčiny pro pokročilé 19
Velká cena Španělska poprvé v Madridu 21
Po kolejích až na konec Evropy: *1. díl* 22
Smrt není konec, ale casting 26
Má smysl číst knihu, když máme AI? 27
Výtvarné okénko: *Jako v jeskyni* 29
PEKÁRNA
▶ Rozhovor s Mgr. Evou Vyskočilovou 30
▶ Rozhovor s Mgr. Kateřinou Sukovou 32
▶ Perličkárna 33
Pojďte luštit se Student revue! 34
Míšovy neplechy: *Švýcarsko* 35

41 – září/říjen

RECENZE Divadelní hra Pokoj

str. 26

1968 HISTORIE

str. 6

DofE TÉMA

str. 14

Po kolejích až na konec Evropy: 1. díl SERIÁL

str. 22

Spejbl a Hurvínek DIVADLO

str. 9

Zájezd do Švýcarska TÉMA

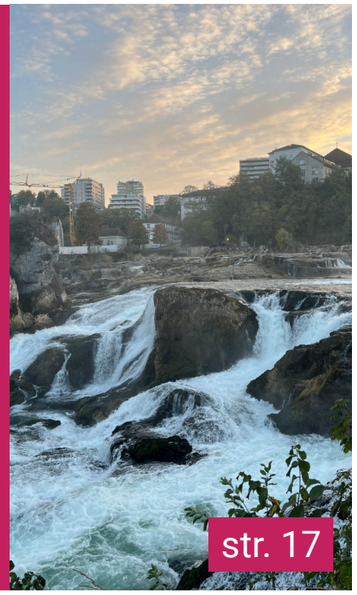

str. 17

TANKY A BARIKÁDY

Eliška Poláková (2. C)
Wikipedie.org, Nazory.aktualne.cz

Rok 1968 patří mezi nejvýznamnější a zároveň nejsmutnější období československých dějin. Na začátku tohoto roku se začaly prosazovat změny, které měly lidem přinést více svobody, demokracie a možnost otevřeně vyjadřovat své názory.

Toto období se označuje jako Pražské jaro. V čele Komunistické strany Československa stál Alexander Dubček, který se snažil reformovat tehdejší komunistický režim. Jeho cílem bylo vytvořit takzvaný socialismus s lidskou tváří, který by spojoval socialistické zřízení s větší svobodou občanů.

Lidé získali větší možnost svobodně diskutovat o politice, noviny mohly otevřeněji informovat o problémech ve společnosti a postupně se zmírňovala cenzura. Mnoho obyvatel věřilo, že se jejich země může změnit k lepšímu. Tyto reformy však vyvolaly obavy v Sovětském svazu a dalších komunistických státech, které se bály, že by podobné změny mohly ohrozit jejich vlastní moc.

V noci z 20. na 21. srpna 1968 překročila hranice Československa vojska pěti států Varšavské smlouvy – Sovětského svazu, Polska, Maďarska, Bulharska a Německé demokratické republiky (ta sice nakonec do operace nasazena nebyla, nicméně na českém území menší skupinky pozorovatelů působily). Hlavní roli při invazi sehrála Sovětská armáda. Vojenský zásah měl zastavit probíhající reformy a zabránit dalšímu uvolňování komunistického režimu.

Lidé se ráno probudili do situace, kterou si mnozí nedokázali představit. Ulice měst zaplnily tanky a obrněná vozidla, zatímco vojáci obsazovali důležité budovy, letiště a rozhlasové stanice. Obyvatelé Československa byli šokováni a mnozí cítili strach, bezmoc i vztek. Invazi se snažili zastavit především nenásilným odporem. Odstraňovali dopravní značky, přepisovali nápisy, diskutovali s vojáky a dávali jim najevo, že si jejich přítomnost nepřejí.

Důležitou úlohu sehrál Československý rozhlas, který informoval obyvatele o aktuálním dění a vyzýval je ke klidu. V některých místech však došlo ke střetům mezi lidmi a okupačními vojáky. Při invazi někteří českoslovenští občané zemřeli a mnoho dalších bylo zraněno. Přestože se obyvatelé snažili svou zemi bránit, proti obrovské vojenské přesile neměli možnost uspět.

Invaze znamenala konec nadějí na pokračování Pražského jara. Alexander Dubček a další představitelé byli zatčeni a odvezeni do Sovětského svazu. Později muselo československé vedení přijmout podmínky, které umožnily pokračování sovětského vlivu v zemi. Následovalo období nazývané normalizace, během něhož byly reformy postupně rušeny, obnovila se přísná cenzura a lidé mohli být pronásledováni za své názory nebo nesouhlas s režimem.

Události srpna 1968 výrazně ovlivnily také mladého studenta Jana Palacha. Narodil se 11. srpna 1948 a studoval filozofii na Univerzitě Karlově v Praze. Stejně jako mnoho dalších mladých lidí věřil ve svobodnější společnost a nesouhlasil s potlačením reforem. V den invaze přijel do Prahy a zúčastnil se pouličních demonstrací proti okupaci.

Jan Palach

V následujících měsících však začal mezi lidmi postupně převládat pocit rezignace. Mnozí se smiřovali s novými poměry a veřejný odpor slábl. Jan Palach měl obavy, že společnost přijme ztrátu svobody jako něco nevyhnutelného. Rozhodl se proto k hrdinskému činu, kterým chtěl probudit veřejnost z lhostejnosti a přimět lidi, aby se nevzdávali svých ideálů.

Dne 16. ledna 1969 se na Václavském náměstí v Praze polil hořlavinou a zapálil. Utrpěl rozsáhlé popáleniny a 19. ledna 1969 v nemocnici zemřel. Bylo mu pouhých dvacet let. Jeho čin vyvolal velký ohlas v Československu i v zahraničí. Jeho pohřeb se stal mohutnou veřejnou demonstrací proti okupaci a nastupující normalizaci. Jan Palach se stal symbolem odvahy, osobní oběti a touhy po svobodě. Je důležité si uvědomit, že jeho čin nebyl oslavou smrti či pouhá sebevražda, ale protestem proti nesvobodě a rezignaci společnosti.

21. 8. 1968 zůstává jedním z nejdůležitějších dat českých a slovenských dějin. Připomíná nám, jak snadno mohou být svoboda a demokratické naděje potlačeny vojenskou silou. Události tohoto dne ovlivnily životy milionů lidí na dlouhá desetiletí. Příběh Jana Palacha nám zároveň ukazuje, jak hluboce může člověka zasáhnout ztráta svobody a jak důležité je nezůstávat lhostejný k dění kolem sebe. **Na tyto události bychom neměli zapomínat, protože nám připomínají hodnotu svobody, demokracie a odpovědnosti za naši společnost.** ●

Okupace 1968

PÁTRÁNÍ PO PADLÝCH A ZAPOMENUTÝCH

Alena Gabryšová (4. B)
Mgr. Petr Dostál, Alena Gabryšová (4. B)

Historie se ukrývá téměř všude okolo nás, avšak je tak důkladně skrytá, až zcela přestane existovat. Své o tom zjistili i studenti historického klubu našeho gymnázia.

Před necelým rokem obdržel historický klub prosbu od pana Lukáše Berndta z Rohozeckého okrašlovacího spolku o pomoc s pátráním po osudech vojáků padlých v 1. světové válce. Jména vojáků jsou sice zlatě vepsána do pomníku, který se nachází v obci Malý Rohozec, avšak z pamětí místních se tito muži téměř zcela vytratili. Na naše studenty pod odborným vedením pana učitele Ladislava Futtery tak čekal nelehký úkol vrátit těmto mladíkům zpět tvář.

Studenty bádání zavedlo od digitalizovaných archiválií a tepla jejich domovů až do Státního okresního archivu v Semilech. Spousta z nich si tak vyzkoušela i práci s písemnými prameny, ve kterých si pro ně tehdejší kronikáři a historici připravili skutečně ⇒

Pomník padlých v 1. světové válce

Zástupci historického klubu u pomníku

PŘEČTĚTE SI O PADLÝCH VOJÁCÍCH!

těžkou zkoušku. Ne každá informace byla totiž dobře čitelná. I přes všechny komplikace se ale s nemalou pomocí pana učitele Futtery zvládli mladí historici prokousat i hromadou pramenů, kterou pro ně archiv připravil. Největší úspěch byl ale objev fotografie jednoho z mladíků, konkrétně gymnazijního profesora a později legionáře Vojtěcha Plívy. Bohužel ale ostatní vojáci nadále zůstávali pouze jmény, ke kterým ale přibývaly dílčí úryvky z jejich života.

O někom se toho najít víc, o někom míň, o profesoru Plívovi skutečně hodně. Nakonec však historické prameny, ve kterých badatelé pátrali, obrazně řečeno vyschly. A to neměli zdaleka všechny informace. Pro studenty to byl první střet s realitou historie a jejího studia. Nezbyl již pamětník, který by si tyto muže pamatoval, a do skládanek jejich životů už nezbyly žádné dílky. Je možné, že se nadále někde skrývají v útrobách půd nebo sklepů, ale mohly být také zničeny jako nepotřebné „papíry" z dob Rakouska-Uherska. S tím ale také z historie téměř zmizelo 17 lidí, o nichž se už nikdy více nedozvíme.

Výzva to sice pro nezkušené historiky byla velká, ale zdařilo se, a tak mohly být v průběhu slavnosti ke 100. výročí zřízení malorohozeckého pomníku 12. září tohoto roku představeny i výsledky ročního bádání historického klubu.

Mladíci i zralí muži se tak opět alespoň částečně vrátili do povědomí obyvatel Malého Rohozce, Vazovce a dalších okolních obcí. Do kraje, který byl před válkou jejich dětstvím, prací i domovem a který nakonec museli opustit a nikdy už nedostali příležitost se do něj vrátit. ●

PRIMÁNI VE SMRŽOVCE

Lada Růžičková, Zuzana Vostrá (1. O)

Ve středu 2. 9. jsme se vydali do Smržovky na adaptační kurz, abychom se seznámili s paní profesorkou třídní a našimi novými spolužáky.

Po celou dobu pobytu jsme byli rozděleni do pěti týmů a plnili jsme v nich různé úkoly a hráli hry. Jídlo nám chutnalo. Druhý den jsme byli na rozhledně Černá Studnice. Někteří vyšlápli nahoru na rozhlednu 91 schodů, ostatní dole krmili zvířata. Po cestě z Černé Studnice jsme v lese stavěli domečky pro skřítky a našli mnoho hub. Nejvíc nás bavil jeden z úkolů – ulovit na svůj telefon nejhezčí fotografii z výletu. Poslední den bylo vyhlášení soutěží v týmech. I za tak krátkou dobu jsme si našli nové kamarády a adaptační pobyt jsme si moc užili. ●

OD PRVNÍHO POTLESKU KE SVĚTOVÉMU TRIUMFU

ANEB UŽ STO LET DRANDÍM NA KOLOBRNDĚ PO PRKNECH, KTERÁ ZNAMENAJÍ SVĚT, A NEZESTÁRNUL JSEM ANI O DEN. TO KOUKÁTE, CHA, CHA!

Anna Kameníková (3. O)

Možná vás překvapí, proč jsem si pro náš časopis na téma „Opět na cestách" vybrala právě divadelní postavu Hurvínka, určenou spíše pro děti. Na této postavě chci zmapovat, jak dlouhá a složitá je cesta ke světovému úspěchu.

Vracíme se do časů, kdy ještě neexistovala televize a lidé chodili za zábavou do divadel. V té době se těšila oblibě i loutková představení, která mohla využít nekonečnou škálu postav, byla plně mobilní, a tím také ekonomicky méně náročná. Tehdy vznikly i postavy, o kterých budeme mluvit.

Na počátku našeho příběhu stál loutkoherec Josef Skupa, který projevoval už od dětství výtvarné nadání a také měl zájem o loutkové divadlo. Svá první loutková představení odehrál s vlastnoručně vyrobenými papírovými loutkami a kulisami. Spolupráci nejprve navázal s městským divadlem v Plzni, pro které připravoval kulisy. Později spolupracoval s Loutkovým divadlem Feriálních osad pod vedením lidového loutkáře Karla Nováka. Vystupoval s tradiční loutkou Kašpárka. V roce 1919 však dostal nápad vytvořit velmi podivnou loutku, která by představovala mužskou postavu a působila zvláštně a přitom komicky. Postava měla představovat hloupého, sebestředného měšťáka. Na jevišti měla působit jako popletený pán, který neustále poučuje ostatní, přitom komolí písničky a plete páté přes deváté. Od loutkáře Karla Noska si nechal zhotovit podle svého vlastního výtvarného návrhu loutku dospělého muže, který měl na hlavě obrovské, ostře řezané ušní boltce, jež trčely do stran, působily monstrózně. Oči byly strnulé, fixní a vytřeštěné, z dálky působící až strašidelně. Byl oblečen do hrubě ušitého fraku z těžké látky.

Josef Skupa

Tato loutka získala jméno Josef Spejbl. Jeho hlavním partnerem byl tehdy prostořeký Kašpárek. Spejbl vystupoval např. i s postavou Josefa Švejka, ale vedle postavy Švejka zcela zanikal. ⇒

Kostra Hurvínka

Bylo tedy nutné sehnat pro tuto postavu rovnocenného partnera.

O jeho zrod se postaral synovec Karla Noska Gustav, který přinesl Skupovi překvapení – loutku zatím bezejmenného chlapce s vypouleným očima. Zpočátku se Skupa domníval, že pro Spejbla konečně získal rovnocenného parťáka, drzého, neznámého uličníka, který měl Spejbla provokovat. Nová loutka se na prknech, která znamenají svět, poprvé objevila dne 2. května 1926 ve hře Počestný dům. Spojení těchto dvou postav zaznamenalo okamžitý úspěch, a to do té míry, že si diváci postupně vynutili rodinné spojení obou loutek jako otce a syna. Mnozí ze zákulisí divadla si mysleli, že postava chlapce nepřežije ani jednu sezónu. Charakteristika Spejbla se nijak nezměnila. Poučoval svého syna, který byl jeho protipólem. Spejbl často selhával v praktických úlohách a tento uličník jeho neúspěchy komentoval novými slangovými a značně jízlivými výrazy. Byl plánován jako dokonalejší verze Spejbla. Dříve než Hurvínek získal své dnešní jméno, říkalo se mu Spejblátko nebo Spejblík. Tehdy měl Hurvínek poněkud jiný vzhled než dnes. Byl úplná vyžle s nepřirozeně protaženými končetinami. Hlava se mu neustále kývala na čapím krku. Nos měl dlouhý, groteskně baňatý. Na hlavě měl umělou chocholku připomínající lidské vlasy. V úplných začátcích vystupoval jen v bílé noční košili, později střídal desítky různých oblečků.

Scénky od počátku spojení těchto postav těžily z jednoduchých slovních hříček, nedorozumění a komických situací tehdejšího běžného života. Obě tyto postavy byly mluveny Josefem Skupou, který psal scénáře společně s Frankem Wenigem nebo se svou manželkou. Ve scénářích byl děj napsán pouze stručně, protože Josef Skupa byl geniálním improvizátorem a repliky si během představení upravoval podle reakcí diváků.

Do roku 1930 Skupa vystupoval na amatérské scéně loutkového divadla Feriálních osad. Představení měla takový úspěch, že přinášela nevídaný ohlas diváků. To nakonec v roce 1930 přivedlo Skupu k myšlence na osamostatnění a založení profesionálního souboru a vzniku samostatného divadla S+H v Plzni. Spejbl s Hurvínkem se sice stali velikým fenoménem, avšak Josef Skupa brzy narazil na limity příběhů dvou postav.

Aby se v nově vzniklém divadle netočily dialogy jen kolem rodinných sporů a hašteření otce se synem, rozhodl se Skupa doplnit další dvě postavy. Díky tomuto nápadu se mohly dějové linie rozšířit. Jednou z nově přidaných postav se stala nová Hurvínkova kamarádka Mánička, kterou navrhl Josef Skupa společně se svým žákem, později proslulým výtvarníkem Jiřím Trnkou, a kterou do podoby loutky opět ztvárnil Gustav Nosek. Mánička měla v té době tmavé, černé vlasy střižené na mikádo s krátkou ofinou a obrovské, doširoka údivem vykulené oči, které jí dodnes zůstaly. Oblékala se do jednoduchých šatiček.

Další postavou byl Žeryk, Hurvínkův pes, který ho doplňoval v lumpárnách a narážkách na Spejblovy nedostatky. Tuto postavu navrhl z podstatné části Gustav Nosek, také mu vymyslel speciální mechaniku, díky které dokázala loutka panáčkovat, sedat si, vrtět ocáskem a otvírat tlamu. V prvních letech vodil a interpretoval Žeryka sám Gustav Nosek. Interpretkou Máničky se stala Anna Kreuzmannová. Obě tyto nové loutky poprvé vystoupily při premiéře Hurvínkovy jarní revue dne 19. dubna 1930 v nově otevřeném divadle S+H.

Úspěch postav Máničky a Žeryka vedl k nutnosti dalšího rozšíření postav o sousedku paní Drbálkovou, která byla ženským protějškem Spejbla. Ta v divadle vystupovala jako drsná pavlačová drbna, Spejblova noční můra, ovšem i jeho komická protiváha.

Po druhé světové válce již byla Plzeň pro věhlasné divadlo malá, a tak se celá scéna přestěhovala do hlavního města a dne 12. 10. 1945 zahájila účinkování v Římské ulici na Vinohradech. V roce 1946 se Josef Skupa poprvé setkal s Milošem Kirschnerem, když mezi amatéry hledal nové talenty. Tehdy mladý Kirschner hrál amatérské loutkové divadlo v pražské Libni pod vedením svého otce. Skupa byl jeho vodičskými dovednostmi a hlasovým talentem tak nadšen, že mu řekl: „Víš, děláš to moc pěkně. Já bych ti nejradši to svý divadlo předal, jenomže ono už není moje, ono je družstevní."

Později, zhruba od začátku 50. let, nechával Skupa tvůrčí iniciativu mladším kolegům. Jednalo se tehdy o šest mladých talentů, mezi nimiž nejvíce vynikal právě Miloš Kirschner. Zhoršující se zdravotní stav tehdy šedesátiletého Skupu přinutil předávat roli Hurvínka anonymně Kirschnerovi.

V roce 1953 musel Kirschner zastoupit Skupu na festivalu v Bukurešti. Cestou na festival došel k myšlence, že loutky promluví i v cizích jazycích. Už na tomto festivalu sklidil tento pokus nebývalé nadšení, takže místo plánovaných osmi představení se jich hrálo dokonce třináct. Tímto se Spejblovi a Hurvínkovi otevřely dveře ke světovému úspěchu. V roce 1955 nahradila drsnou paní Drbálkovou jemnější paní Švitorková, ale ta se udržela pouze pět sezón.

Na jaře roku 1956 nechal Skupa vyvěsit informační tabulku ve foyer divadla, na které veřejně oznámil Miloše Kirschnera jako svého oficiálního nástupce se slovy: „Vychoval jsem si svého pokračovatele, jak mi radili přátelé z obecenstva. Zůstáváme těsnými spolupracovníky a jsem rád, že Hurvínek a Spejbl žijí dál ku potěše vaší i mojí." Brzy potom zemřel dne 8. ledna 1957 na infarkt. Miloš Kirschner neměl začátky po Skupově smrti jednoduché, mnoho konkurenčních loutkářských divadel a Skupovi zastánci chtěli, aby Spejbl s Hurvínkem skončili, protože prý byli se Skupou nerozlučně spjatí.

Po Skupově smrti začala v divadle působit tvůrčí skupina SALAMANDR. Mezi její členy patřili Miloš Kirschner, Jan Dvořák, Miroslav Vomela, Miloš Haken a Luboš Homola. Jedním z prvních příspěvků jejich práce bylo rozpracování principu černého divadla, na který později navázaly i jiné scény. I když trikový efekt „černého sametu" byl vždy užívanou součástí kouzelnických triků, SALAMANDŘI ho poprvé využili v divadle. Také definitivně změnili styl scénáře. Už nebyl volný, ale pevně daný děj, který stojí na klasickém mezigeneračním konfliktu. Krátké scény nahradily celovečerní hry, jež byly určeny pro děti i dospělé. Charakteristika postav byla výrazně pozměněna. Spejbl je sice stále popletený, chvílemi panovačný, ⇒

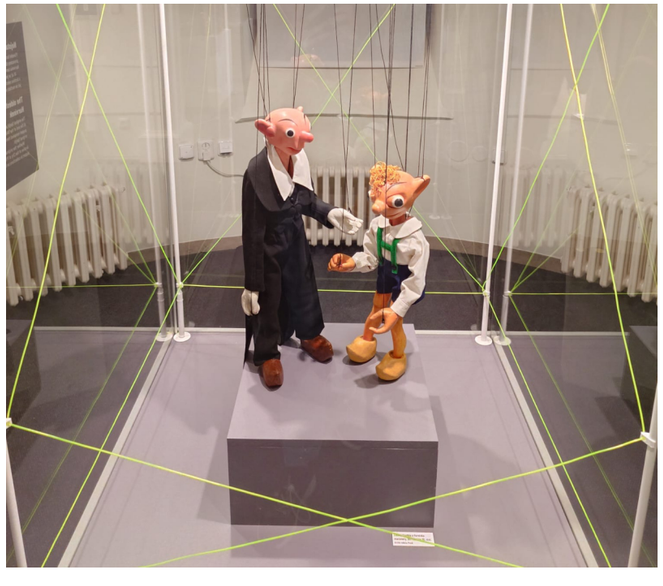

Nejstarší Spejbl a Hurvínek v ČR

Slavná pětice

ale v jádru milující taťulda, který se snaží Hurvínka vychovávat, a Hurvínek už není jen zlomyslná figurka, ale zvídavý rošťácký kluk, který otcovu zastaralému pohledu na svět nastavuje zrcadlo. Nakonec se v roce 1964 Kirschner rozhodl změnit nejen povahu, ale i vzhled loutek, který jim z větší části zůstal dodnes.

V roce 1967 převzala loutku Máničky Helena Štáchová, která se stala její výhradní interpretkou. Jako první se připojila k tradici, zavedené Milošem Kirschnerem, že se při hostování divadla v zahraničí naučila svou roli v jazyce hostitelské země. V roce 1971 byla speciálně pro ni vytvořena role Mániččiny bábinky, paní Kateřiny Hovorkové, která se stala pátou hlavní postavou divadla, a tím vznikl kontrast, neboť Mánička se stala více intelektuální postavou, kterou doplňovala učitelka a bábinka paní Hovorková.

V roce 1995 se divadlo S+H přestěhovalo z Vinohrad do Dejvic, kde proběhla kompletní přestavba divadla z původního kina. V posledních deseti letech divadlo prožívá období plné velkých změn. Divadlo prošlo další generální rekonstrukcí a modernizací a kompletně obměnilo generaci hlavních loutkoherců. Současnou ředitelkou divadla je Denisa Kirschnerová, uměleckým šéfem David Janošek, scenáristou a dramaturgem je Miloš Kirschner ml. Spejbla a Hurvínka představuje Martin Trecha, který vystřídal Martina Kláska, dlouholetého interpreta loutek po smrti Miloše Kirschnera v roce 1996. Interpretkou Máničky a paní Kateřiny je neméně skvělá Jana Mudráková.

Spejbl a Hurvínek podle oficiálních záznamů navštívili za dobu svého působení čtyři kontinenty, 34 zemí a vystupovali ve 25 jazycích. Pro zajímavost, Miloš Kirschner hrál v 18 jazycích a Martin Klásek ve 12 jazycích. Mezi nejzajímavější zahraniční cesty divadla patřila např. cesta do Indie v roce 1967, kde Spejbl s Hurvínkem strávili Vánoce a vystupovali s Milošem Kirschnerem, který se musel naučit místní jazyk. Měl mimořádný talent na napodobování výslovnosti, a proto později dokázal hrát se Spejblem a Hurvínkem v mnoha světových jazycích. Na webových stránkách divadla je uveden seznam zemí, do kterých každý rok zavítali.

Jejich sláva stoupala jak ve světě, tak i u nás doma. Jako nejdéle souvisle hrající profesionální loutkové divadlo je také zapsáno v České knize rekordů. V roce 2013 byla loutkám Spejblovi a Hurvínkovi udělena Cena Thálie za celoživotní mistrovství v oboru loutkového divadla, čímž se zapsali do historie, protože do té doby byli touto cenou vyznamenáni pouze živí herci. Na mezinárodním festivalu Pelhřimov – město rekordů (2014) získaly loutky oficiální ocenění za svůj celosvětový přínos a unikátní dlouhověkost. Na letošním filmovém festivalu ve Zlíně byla loutka Hurvínka oceněna prestižní cenou Zlatý střevíček, kterou získala ke svým 100. narozeninám.

Za nahrávky audioknih obdrželo divadlo od Supraphonu během své existence 32 Zlatých desek, 24 Platinových desek a 1 Diamantovou. Nejprodávanější českou nahrávkou je Vánoční kapr u Spejblů, které se prodalo téměř 100 tisíc kopií.

Pokračování slávy divadla S+H záleží především na loutkoherci a kreativitě scenáristů, protože na základě originálních nápadů a jejich talentu oživit loutky se mohou sláva a odkaz Spejbla a Hurvínka ještě více umocnit nebo naopak pošlapat a přivést je k zapomnění, protože na rozdíl od doby před sto lety existuje spousta nové zábavy prostřednictvím různých médií a internetu, které se také perou o své diváky. Takže schopnost zaujmout a oslovit diváka je dnes mnohem těžší.

Pozvánka

Divadelní představení Kabaret Hurvajz

Dne 2. května 2026, tedy v den Hurvínkových narozenin, měla premiéru inscenace Kabaret Hurvajz. Jedná se o rodinné představení, které je složeno tak, aby oslovilo děti i dospělé.

Miloš Kirschner

Obsahuje hudbu, tanec, zpěv a známé dialogy Spejbla a Hurvínka. Příběh je navíc zajímavý tím, že se do hry vrací Kašpárek, původní Spejblův jevištní partner, kterého postupně nahradil Hurvínek. Představení trvá 75 minut bez přestávky.

Z Plzně do Plzně (Hurvínek 100)

U příležitosti Hurvínkova životního jubilea je v Západočeském muzeu v Plzni uspořádána výstava. Tato výstava má interaktivní a výstavní část, kde si můžete prohlédnout nejstarší verze Spejbla a Hurvínka. Výstava se koná až do 4. 4. 2027, takže pokud byste měli zájem ji osobně navštívit, máte ještě dostatek času.

Milí studenti,

zdravím vás zpoza divadelní opony „od Hurvínků"! Divadlo není jen budova se sálem, je to prostor plný emocí, příběhů a sdílených zážitků. Velmi rádi v našem hledišti potkáváme právě vaši energii a neotřelý pohled na svět.

Budu moc potěšena, když se přijdete podívat na některé z našich představení – slibuji vám zážitek plný silných momentů, na který budete ještě dlouho vzpomínat.

Těším se na vás v hledišti!

Denisa Kirschnerová

ředitelka Divadla Spejbla a Hurvínka ●

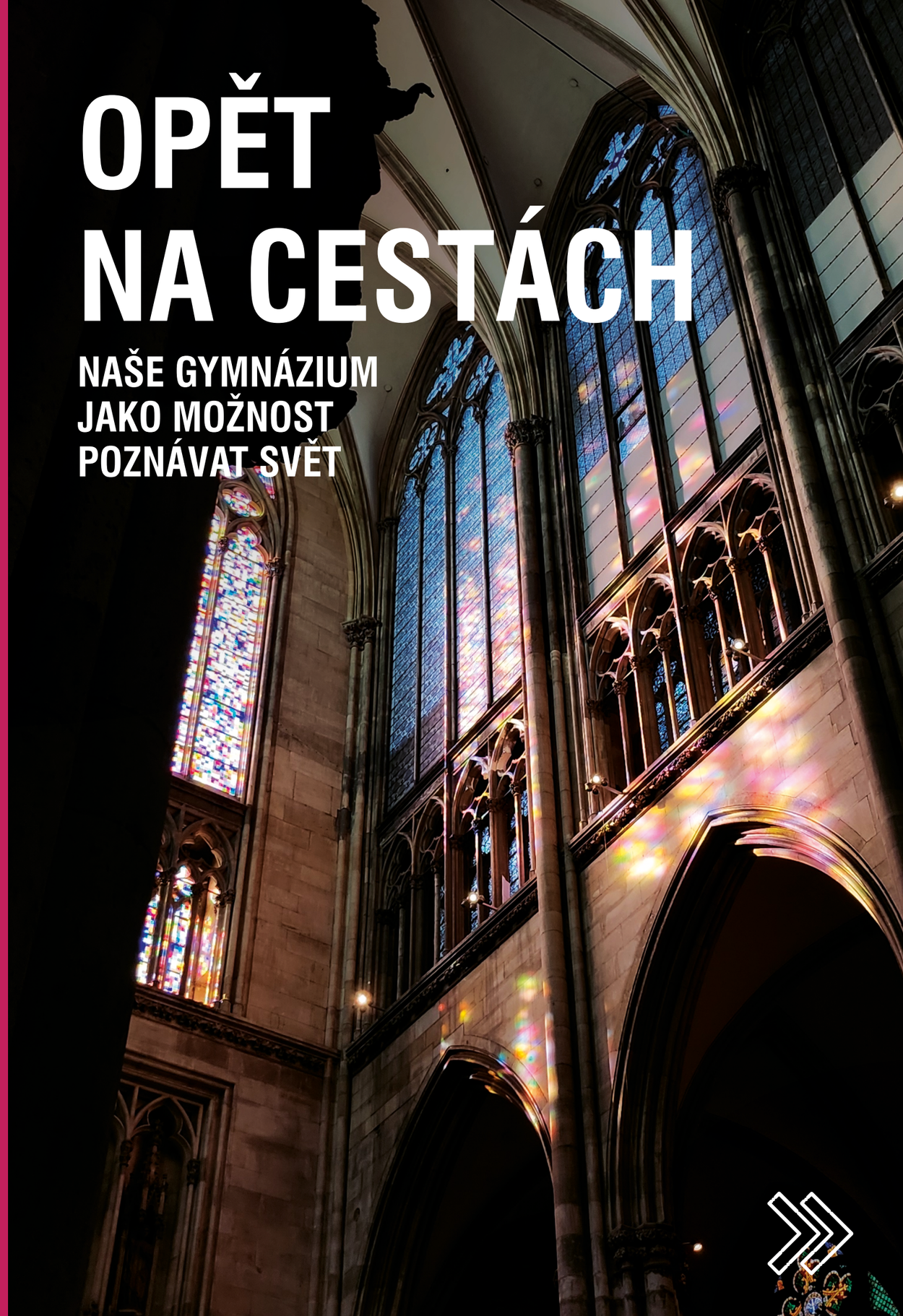

OPĚT NA CESTÁCH

NAŠE GYMNÁZIUM JAKO MOŽNOST POZNÁVAT SVĚT

TĚŽKÝ BATOH, LEHKÁ MYSL

ANEB EXPEDICE K JEZERU MILADA

Anna Grofová, Kryštof Evan Mertl (2. A)
Mgr. Vladěna Floriánová

Naše expedice započala na všemi jistě známém hlavním nádraží v Mladé Boleslavi. Aha, vy nevíte jaká expedice… Dofácká! Bronzová.

Dofácká, bronzová. Od 12. do 13. září. K jezeru Milada. To je kousek od Ústí nad Labem. Takový zatopený uhelný lom. Ještě něco? Aha, účastníci… Sedmička studentů ze 2. A a jako pedagogický dozor paní profesorka Floriánová a pan profesor Futtera.

Takže: Po úspěšném nastoupení do rezervovaného oddílu jsme si už mysleli, že vše bude pokračovat bez hysterických scén a křiku. No, ale to by to nebyla expedice. Náhle Kláře zazvonil telefon a ze sluchátka se hystericky ozvalo: „Uhhh, prosím, řekněte mi, že sedíte v tom samém vlaku, co já." Anička měla totiž v plánu nastoupit do tohoto vlaku pár zastávek před Boleslaví. To se jí podařilo, jen netrefila správnou jednotku. Ve Všetatech jsme se nakonec všichni sešli a čekali na vlak do Ústí.

Když jsme vystoupili z vlakové soupravy a začali se kochat místními úkazy a existencemi, zjistili jsme, že projít skrz město bude úkol jen pro ty nejodvážnější. Ústí bylo plné všemožných míst a koutů, kde na všechny strany pučely hromady odpadků. Nespočet nelegálních skládek a jen tak odhozených praček dává tomuto místu opravdu jedinečnou reputaci. Jakmile jsme opustili ono hrůzné místo a nadechli se „čerstvého" vzduchu pod siluetami továrních komínů, naše výprava nabrala kurz k jezeru Milada. Už se nám na obzoru rýsovalo ono krásné, čisté a velmi uklizené okolí vodní plochy. Řekli jsme si, že je nejvyšší čas na první papací zastávku. Po pár řízcích a toustech s kečupem nás paní profesorka vyfotila s vlajkou DofE a my na sebe nahodili teď už o něco méně nacpané krosny a vyrazili směrem k tábořišti.

Cestou jsme pilně dokumentovali místní faunu a flóru, což byl hlavní expediční úkol, a po nějaké době a drobném bloudění jsme konečně dorazili na louku, kde jsme si vytvořili svoje provizorní bytí. Pověsit hamaky zabralo více úsilí než jen rozhození celty, na které zbytek členů ležel. No, museli jsme bojovat se zákeřnými trny růží, která rostla právě na místě úplně dokonalém pro pověšení hamak. Kryštof chrabře tasil svůj masivní nůž a šel kácet. My holky ho jen s jídlem v ruce pozorovaly. Výjimkou byl pan profesor Futtera, který měl vlastní stan. To byl jinačí oříšek, ale se zkušenými schopnostmi paní profesorky to bylo raz dva. Po postavení tábora jsme se chvíli natáhli na celtu a paní profesorka Floriánová mezitím opravovala slohy z minulého roku.

Naše nocleziště

Výprava u jezera

V podvečer jsme si začali vařit večeři. Měli jsme těstoviny s rajskou omáčkou, vynikající svíčkovou nebo instantní nudle. Ale vaření se také samozřejmě neobešlo bez nečekaných zvratů. U jednoho z hořáků, možná vadou či neschopností Aničky náhle vzplanul plyn. Pan profesor Futtera nadvakrát hořící bombu odkopnul mimo naše věci a vzrostlou trávu. My lehce panikařili a bezhlavě na hořící bombu lili jediné zásoby pitné vody, které jsme měli. Naštěstí se paní profesorce Floriánové podařilo zavřít přívod plynu, pak jsme už zbylé plameny dohasili. A právě v tu chvíli přijelo také strážní auto, pan strážník na nás mrkl a zeptal se, zda je všechno v pořádku, zalezl zpět do auta a odjel.

Po naší akční večeři jsme umyli ešusy v Miladě za pomoci bakterií a sinic, které nám pomohly nádobí vyleštit k naprosté dokonalosti. Před spaním jsme hráli UNO, vyvolávali Triple-T, povídali si, smáli se a užívali si společný večer. Přestože jsme byli po celém dni unavení, nikomu se nechtělo příliš spát. Nakonec jsme se ale všichni uložili ke spánku a nechali jezero Milada a neustálý houf křičících kachen, aby nám na chvíli dělaly noční společnost.

Ráno, poté co nás mraky pokropily pár kapkami, jsme se najedli vajíček s párkem. Po vydatné snídani jsme tábor ve spěchu sbalili a místo uklidili tak, že po nás nezůstalo nic kromě možná několika otisků bot, spálené trávy a dvou spadlých syrových vajíček ze snídaně. Dále nás čekala strastiplná cesta zpět do civilizace.

Cesta zpět probíhala zpočátku bez problémů, ale přibližně v polovině cesty začalo znovu pršet, tentokrát však silně. Bohužel naše pláštěnky byly účinné jako převodovky německých tanků za druhé světové války. Ale takový problém to pro nás, zkušené cestovatele, nebyl, s hrdostí a totálně vyčerpaní jsme pokračovali v cestě, která nás opět zavedla do onoho předešlého místa, Ústí.

Naše DofE expedice tak začala i skončila ve vlaku. Za ty dva dny jsme nachodili pár kilometrů, tahali těžké batohy, bojovali s trny, deštěm i hořákem, fotografovali místní přírodu, a hlavně jsme si užili spoustu společných zážitků. A přestože jsme se domů vraceli unavení, mokří a s batohy podobně těžkými jako na začátku, mysl jsme měli o něco lehčí.

Takže by se dalo říci, že nás tato expedice jistě změnila. Jsme si stoprocentně jistí, že k lepšímu. Expedici zdar! ●

DOFÁCI NA PÁLAVĚ

Kristýna Křováčková (7. O)
Linda Vernerová (7. O)

Dvanáctého června jsme se s naší čistě dívčí skupinou DofE a paní profesorkou Floriánovou a Šlapákovou vydaly v ranních hodinách místo do školy do Kolína. Právě tam jsme měly sraz před expedicí, kterou jsme si snad ani nemohly přát lepší. To jsme ale v tu chvíli ještě netušily.

Naštěstí jsme všechny přijely včas a s přehledem jsme zvládly všechny přestupy. Dojely jsme do Mikulova, kde už na nás čekala krásná moravská příroda a moc milí lidé. S krosnami na zádech a spoustou energie jsme se prošly po městě a podívaly se k zámku. Ale pak už byl pomalu čas vydat se pořádně na cestu. Zamířily jsme kolem vinic až ke Kočičí skále. Měly jsme štěstí na počasí a po cestě sbíraly fotografie fauny a flóry, protože naším cílem bylo zmapovat právě přírodu CHKO Pálava. ⇒

Zkušený doprovod

Celá parta účastnic

Mírně unavené jsme dorazily do našeho ubytování mezi Mikulovem a Klentnicí, do Pony Ranche, nebo jak rády říkáme, do pomeranče. Naše ubytování byl kemp, který vypadal jak z filmu o Divokém západě. Společnost nám dělalo hned několik druhů zvířat včetně papoušků a želv. Protože mělo v noci pršet, majitelé nám nabídli, že nemusíme spát pod stanem, jak jsme původně chtěly. Místo toho jsme se ubytovaly v pokoji. V takové společné noclehárně. Byly tam vedle sebe naskládané postele jedna za druhou. A o teplotě se ani nedalo mluvit. Ale všechno bylo lepší něž spát na dešti. Uvařily jsme si večeři, již tradičně těstoviny se sýrovou omáčkou. Pak se část z nás rozhodla, že pohybu za celý den nebylo dost, a vydaly jsme se na Sirotčí hrádek. Nebudeme se přece na DofE expedici flákat.

Další ráno nás probudila zima. Chyběla totiž jedna okenní tabulka. Tentokrát jsme měly trochu méně energie i nadšení. Skrz Klentnici jsme se s nákladem na zádech vydaly ke Kamennému kruhu. V cestě nám stál jen žebřík, ale ten jsme všechny zvládly překonat a za odměnu se nám naskytl výhled na magické místo uprostřed louky. Vydaly jsme se ke zřícenině svatého Antonína a přes pár skalních útvarů až pod Děvín. Pak nás čekalo to pravé peklo. S krosnami a ve vedru byl Děvín nekonečně dlouhý. Když jsme se konečně dostaly nahoru, čekala nás zasloužená odměna, hostina v trávě s výhledem do okolní krajiny. Po chvíli se k naší hostině připojily i ovce a pastevecký pes.

Po obědě a pár fotkách jsme se postupně pohodovým tempem dostaly až do Pavlova. Po namáhavém dni jsme konečně spatřily naše ubytování. Ale přišel další problém V YachtClubu nám nepříliš milá paní na recepci oznámila, že naše rezervace neexistuje. Po chvíli klidného domlouvání a zaplacení částky odpovídající počtu lidí a stanů, který se skutečností neměl moc společného, jsme se konečně dostaly dovnitř. Následovala koupačka v Dyji a zasloužený spánek.

Ráno jsme pospíchaly na zastávku a autobusem 570 přejely do Bulhar. Odtud jsme pokračovaly po Stezce Českem, až jsme se dostaly do české Amazonie. Kolem nás byla spousta komárů a velká vlhkost. Navíc jsme po cestě řešily případ mrtvých roháčů. Všichni až na jednoho přeživšího měli vždy jen polovinu těla. Co se tam asi stalo? Podél Dyje jsme se dostaly až do Lednicko-valtického areálu, kde jsme se podívaly na Minaret a daly si náš poslední společný oběd. A pak už byl čas sednout na autobus a na vlak a rozloučit se s Moravou.

Expedice se nám vydařila a všechny jsme si ji bez větších problémů užily. Viděly jsme spoustu krásných míst a domů se vrátily s pocitem, jako bychom právě přijely z dovolené. Prostě Dream team. ●

Jdeme a jdeme a jdeme...

HALLO, BUONGIORNO NEBO SNAD GRÜEZI?

Anna Kindlová, Anna Votočková (3. B)
učitelský doprovod

Mnozí z vás naše články vůbec neznají, někteří o nás jen slyšeli, ale vy, naši věrní čtenáři, už to dávno víte. Duo Anička a Anička se vrací na vaše stránky a tentokrát přináší žhavé drbíčky ze zájezdu do Švýcarska.

S poctivostí nejdál dojdeš

Než přejdeme k samotnému článku, musí se vám jedna z nás velice omluvit. Zájezd byl totiž určen pro studenty učící se ten velice hojně používaný a všude známý jazyk – němčinu. A kde se vzala, tu se vzala (a zájezdu se zúčastnila) i studentka konkurenčního jazyka, tedy španělštiny. Na její obranu je nutno dodat, že nikdo neměl s její přihláškou problém a ona nemohla tušit, že tam lehce neměla co dělat. Nelze jí proto vůbec nic vyčítat, že ano?!

Rýnské vodopády, Stein am Rhein a Curych v čokoládové polevě

Naše výprava započala jak jinak než velice příjemnou a rozhodně ne dlouhou cestou autobusem. Ne, dobře, už bych měla přestat s tou ironií. Ta cesta by byla vlastně v pohodě, pokud by někdo velice prudce inteligentní neustále nesklápěl svoje sedačky a tím mi dával cca 2 cm² prostoru pro existenci. Tuhle ironii jsem si nemohla odpustit, moc se omlouvám.

Po této eskapádě jsme ale dorazili na první místo, kterým byly Rýnské vodopády (Rheinfall). Rozespalé oči si nemohou zvyknout na tu masu vody, kterou vidíte z každé vyhlídky blíže a blíže a máte pocit, že se na vás odevšad valí. I tak to byla ale krásná zastávka, po které přišlo typické švýcarské městečko Stein am Rhein. Klidné ráno jsme tedy strávili blouděním uličkami s domečky, které byly mnohdy zdobeny krásnými freskami. Ze Steinu jsme pak přejeli do Curychu. Tohle město sice zní jako krásné místo, které nebudete chtít opustit, ovšem opak je pravdou. Chaos, spěch a zase chaos nás pohltily natolik, že jsme se zmohly jen na tousty u Curyšského jezera.

Na co jsme se ale opravdu těšili, byla čokoládovna Lindt. Největší čokoládová fontána na světě nás hned pohltila a od té doby šla křivka hladiny cukru v naší krvi jen nahoru. Nejdřív tedy nějaká historie výroby čokolády, ale koho by to zajímalo, když na něj čeká fontána s bílou, mléčnou a hořkou čokoládou, kterou si může nabírat lžící, jak dlouho bude chtít? Potom ho dokonce čeká automat na kusy čokolády, který nabízí mnoho druhů a opět v neomezeném množství. A na závěr už nás čekaly jen pralinky. A to byla teda jízda! Druhy, které v Česku asi jen tak zdarma neochutnáte, a jako třešnička na dortu i vidíte, jak se vyrábí. V obchůdku vás navíc uvítají při každém vstupu s ikonickou červenou pralinkou. Nikdo tak neodcházel bez cukrovkového záchvatu a někdo si i nějaké to balení pralinek odvezl domů.

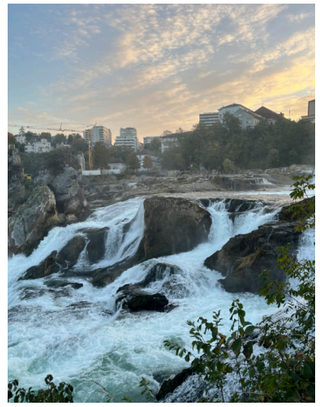

Rýnské vodopády

Sýrová písnička, odporně dobré Kambly a nakonec k medvídkům do Bernu

Další den ráno se opět vydáváme na cestu za novými, převážně gastronomickými zážitky. Po dvou hodinách cesty, kdy si z nás pan průvodce během výkladu nejednou vystřelil, přijíždíme do oblasti s podezřele známým názvem Emmental. Vítají nás překrásná panoramata, která spousta z nás zná z různých televizních reklam. Zde nás čeká prohlídka, během níž nahlédneme pod pokličku výroby všem známého sýru Emmental. Program je velmi zajímavý a nikomu z nás nevadí, že je ⇒

původně vytvořený pro mnohem mladší věkovou skupinu. Zpívající kráva, která popisuje proces tvorby tohoto sýra, nám zní v hlavě ještě dlouho poté. Nebyla by to správná exkurze, kdyby nenásledovala degustace tohoto skvostného výrobku. Naše chuťové pohárky poznaly vskutku delikátní druhy sýrů. Musím uznat, že je to ale opravdu dobrý reklamní tah, po ochutnávce jsme samozřejmě neopustili místní prodejnu s prázdnou.

Krásné alpské výhledy

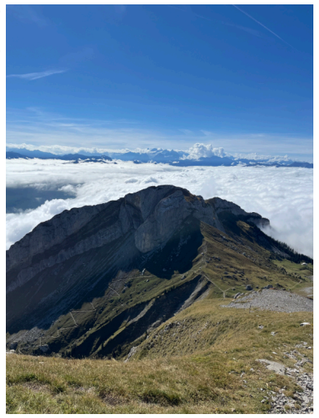

Po naplnění autobusové lednice usedáme na svá místa a pokračujeme v cestě. Na otázku: „Kdy bude čas na oběd?" se pan průvodce jen usměje – právě totiž přijíždíme k sušenkárně Kambly, která nás prý na dlouhou dobu zbaví hladu nebo chutí na sladké. Věřili byste tomu, že existuje obchod, kde můžete ochutnat každý kousek sušenek, které tam prodávají? A že těch druhů nebylo málo! Naplnili jsme tedy nejen břicha, ale samozřejmě i batohy. Cukr asi dlouho nebudeme chtít vidět.

Návštěva města Bern nám přinesla velice příjemné zakončení dne. Prohlédnout si medvědy, zamávat fotografovi na druhém břehu řeky, sehnat suvenýry a prohlédnout si podloubí, fontány, nebo dokonce kostel bylo přesně to, co nám ještě dnes chybělo. Tímto jsme si odškrtli poslední položku na seznamu dnešních aktivit a vyrazili jsme zpět na hotel. Mimochodem, nebydleli jsme v proklatě krásném a proklatě drahém Švýcarsku, ale kousíček za hranicemi ve Francii.

Lanovkou nad mraky a pak lodí do Luzernu

Zájezd se pomalu chýlil ke konci. Nebyla by to ale správná návštěva Švýcarska, kdybychom nepoznali krásy švýcarských hor. Vystoupali jsme tedy lanovkou na samotný vrchol hory Pilatus. Bylo až neuvěřitelné, jaký pohled se nám naskytl, jakmile jsme se vynořili z husté pokrývky mraků. Na vrcholu vystupujeme, domlouváme sraz a rozcházíme se prozkoumat všechny části tohoto horského obra. Procházíme se po různých cestičkách, schodech a vyhlídkách a naskýtají se nám opravdu neuvěřitelné výhledy. Mlha, která halí město pod námi do svého roucha, jim opravdu neubírá na kráse, právě naopak. Hory jsou domovem spousty živočichů, a tak nás při obědové přestávce přijde pozdravit pár místních kavčíků. Oběd jsme si naštěstí uchránily a ještě jsme ulovily opravdu skvostné snímky.

Po dalších nachozených kilometrech a vystoupaných schodech už přicházíme na sraz a vyrážíne společně k někým obávanému dopravnímu prostředku, díky kterému se dostaneme z Pilatu dolů – zubačce. Ano, pro někoho, kdo má opravdu strach z výšek, nebyl pohled na tento „vlak s hodně zkosenými kolejemi" úplně příjemný. K našemu štěstí jsme si sedli do vagonu s panem průvodcem, který nás celou cestu dolů bavil svými vtípky. Ze zubačky jsme se přemístili rovnou na loď, protože nás čekala krásná hodinová plavba po jezeře. Okolní hory, pastviny a krávy nás samozřejmě opět nenechaly klidnými.

V městě Luzern jsme se dozvěděli něco z jeho historie, prošli se po Kapličkovém mostě (Kapellenbrücke), nahlédli do kostela a na Lví náměstí (Löwenplatz). Doplnili jsme poslední zásoby v místním obchodě a nastoupili jsme do autobusu. Teď už nás čekala jen dlouhá noční cesta domů.

Celým Švýcarskem nás provázely ceny z jiné galaxie, proměnlivé počasí, ale hlavně skvělá parta a nálada. Děkujeme našemu doprovodu a ostatním zúčastněným, že vytvořili tak skvělou atmosféru tomuto zájezdu, a jely bychom klidně znovu! ●

Účastníci zájezdu

KURZ NĚMČINY PRO POKROČILÉ

ANEB DRUHÁ ČÁST ERASMU S IGS BETRZDORF-KIRCHEN

účastníci programu Erasmus+

Jaké to je vyjet na týden na Erasmus do Betzdorfu? No správně by měla otázka asi znít, jaké to je jet tam s našimi učiteli paní Fouskovou a panem Králem, milovníkem němčiny. Přečíst si o tom můžete v našich deníkových zápiscích, ale jak už jsem napověděl – jak jinak, než auf Deutsch!

Die Reise nach Siegen

Am Sonntag haben wir die lange, 10-stündige Reise von Prag nach Siegen hinter uns gebracht. Unterwegs hätten wir beinahe Simča und Áďa verloren, aber das macht nichts, denn wir haben sie nur fast verloren und nicht wirklich. Am Abend überraschten uns unsere deutschen Freunde am Bus, die uns in Siegen entgegengekommen waren. Nach einigen Problemen beim Betreten des Gebäudes hatten wir uns schließlich alle untergebracht, gingen abends zum Abendessen und legten uns schließlich müde schlafen.

Besuch der Schule

Am Montag hat unsere Erasmus-Reise offiziell begonnen. Wir wohnen in der deutschen Stadt Siegen. Von dort sind wir am Morgen mit dem Zug nach Betzdorf gefahren. Vom Bahnhof sind wir zu Fuß zur Schule gegangen. Dort wartete ein buntes Programm auf uns. Die Gastgeber haben auch kleine Snacks für uns vorbereitet, was uns alle sehr gefreut hat.

Das Programm haben deutsche Schüler gestartet. Sie haben uns das Schulgebäude und den Schulhof gezeigt.

Der wichtigste Teil des Vormittags war ein spezieller Astro-Workshop. Wir haben die Schulsternwarte besucht und dort die Sonne beobachtet. Im Computerraum haben wir dann verschiedene Programme ausprobiert und gelernt, wie man echte Fotos von der Sonne bearbeitet. ⇒

Astro-Workshop

Hachenburg

Nach dem Workshop haben wir direkt in der Schulkantine zu Mittag gegessen. Das war eine interessante Erfahrung für uns. Um zwei Uhr am Nachmittag sind wir mit dem Zug zurück nach Siegen gefahren. Dort war das Programm dann etwas ruhiger.

Den Nachmittag in Siegen haben wir genutzt, um im Stadtzentrum Essen und Kleidung einzukaufen. Am Abend haben wir uns alle getroffen, über den ersten Tag gesprochen und uns auf die nächste Tage vorbereitet.

Unser Tag in Betzdorf und Hachenburg

Am Dienstag waren wir in der Schule in Betzdorf. Dort haben wir Kürbisse mit einem 3D-Drucker gedruckt. Wir haben auch Stromkreise verbunden, damit die Kürbisse innen leuchten. Danach haben wir ein Design auf Tassen gedruckt. Wir durften beide Sachen behalten. Das finden wir super!

Später sind wir mit den Autos zur Abtei Marienstatt gefahren. Es war dort sehr schön und wir haben einen kurzen Spaziergang im Park gemacht. Danach sind wir weiter nach Hachenburg gefahren. Wir sind ein bisschen durch die Stadt spaziert und zum Schluss in das Restaurant „La Flamme Haus" gegangen. Dort haben wir sehr leckeren Flammkuchen gegessen.

Ausflug nach Köln

Am Mittwoch machten wir einen Ausflug nach Köln. Zuerst spazierten wir am Messegelände entlang und überquerten den Rhein mit der Seilbahn. Mit der U-Bahn fuhren wir zum Hauptbahnhof, von wo aus wir nach einer Besichtigung des Doms St. Peter zum Lindt-Schokoladenmuseum weitergingen. Nach der Führung hatten wir noch etwas Freizeit auf der Einkaufsstraße und kehrten nach einem anstrengenden Tag nach Hause zurück.

Roboterwerkstatt und Klassenbesuch

Der heutige Workshop war für die meisten von uns langweilig, da wir nicht so technikaffin sind. Vielleicht wäre er interessanter gewesen, wenn die deutschen Lehrer uns die richtigen Papierformate genannt und mehr Hilfsmittel zur Verfügung gestellt hätten.

Der endgültige Abschied

Genau wie am Vortag ist der Treffpunkt für 8:55 Uhr am Hauptbahnhof in Siegen vereinbart, von wo aus wir um 9:09 Uhr mit dem Zug zu unserer Partnerschule aufbrechen. Bald erfahren wir jedoch, dass unser Zug plötzlich Verspätung hat, und so schaffen wir es gerade noch so, den Zug um 8:58 Uhr zu erwischen.

Gegen 9:40 Uhr treffen wir die Lehrkräfte der IGS-Betzdorf; einen Teil unserer Gruppe erwartet eine Biologiestunde, den anderen eine Deutschstunde. Nach einem Einblick in den Unterricht zur antiken Literatur und einer Laborübung zum Thema „Farbstoffe grüner Pflanzen" begeben wir uns alle in denselben Klassenraum. Dort werden uns feierlich die Zertifikate für die Teilnahme am einwöchigen Erasmus-Austausch überreicht, anschließend beginnen wir auf dem Schulhof ein gemeinsames Grillfest – ebenfalls „feierlich". Nun bleibt nur noch der Abschied, hinter dem sich jedoch die geknüpften Freundschaften und die verbesserte Kommunikation in der Fremdsprache verbergen. Zum Abschluss lässt unsere tschechische Delegation bei einem gemeinsamen Abendessen die vergangene Woche Revue passieren. ●

Celá Erasmus skupina

VELKÁ CENA ŠPANĚLSKA POPRVÉ V MADRIDU

Šimon Faldík (1. O)
F1sport.cz, F1news.cz

Od Velké ceny Španělska na novém okruhu jménem Madring v Madridu, která se konala 13. září, se očekávalo hodně.

Bariéry tu jsou blízko sebe skoro jako v Monaku, ovšem s tím rozdílem, že tady jsou větší únikové zóny, tedy místa, kam je možné vyjet z trati a neskončit rovnou v bariéře, když se třeba při souboji dvou jezdců jeden nevejde na trať. Při volných trénincích se očekávání zvyšovalo, ale nenastal žádný větší chaos. Sice se odehrálo pár bouraček, ale ne tak strašných. Pro pole position (start z první pozice na roštu) si nakonec dojel Angličan Lando Norris s McLarenem.

Ze závodu odstoupil Lewis Hamilton s Ferrari z důvodu problému s brzdami. Po chvilce vyjel z trati do únikové zóny Lance Stroll s Aston Martinem a zajímavé je, že měl taky problém s brzdami. Stroll zajel za bariéru, načež byl nasazen virtuální safety car. To znamená že jezdci musí zpomalit a nepředjíždět se, na rozdíl od klasického safety caru se ale nezařadí za zpomalovací vůz, ale udržují mezi sebou rozestupy. Většina jezdců této chvíle využila a zajela do boxů, aby ušetřili sekundy při výměně pneumatik, když beztak všichni jedou pomaleji. Ale Norris nestihl zajet, prostě zákon schválnosti. K výměně pneumatik se tak dostal až o kolo později a propadl se pořadím.

Kimi Antonelli

Trať v Madridu

Do vedení se dostal Charles Leclerc s Ferrari, který ještě v boxech nebyl. Jenže povinná je alespoň jedna zastávka. A tak před koncem závodu musel vjet do boxů a díky tomu se vedení ujal devatenáctiletý italský supertalent, který vede šampionát jezdců, Andrea Kimi Antonelli. Antonelli vyhrál závod v Madridu, druhý dojel Max Verstappen a třetí Lando Norris.

Závod byl skutečně napínavý. Od začátku virtual safety caru až skoro do konce závodu fanouškové Ferrari a obzvlášť Leclerca čekali, jestli kvůli nějaké nehodě opět nebude opět zaveden virtual safety car. Nic takového se ale nestalo. Madring je vážně rychlý okruh. V dalších sezónách se bude střídat s Barcelonou. Madring je zajímavý hlavně zatáčkou La Monumental a určitě bude oblíbený nejen mezi jezdci, ale i mezi fanoušky. **A uvidíme, co nám ještě tenhle okruh přinese. Myslím, že to bude hodně napínavého.** ●

PO KOLEJÍCH AŽ NA KONEC EVROPY

1. DÍL: VSTŘÍC NOVÝM DOBRODRUŽSTVÍM

Jakub Křováček (8. O)

Ráno na nádraží v Hamburku

Jenom tři minuty zpoždění? Tak to jde. To už vydržíme… Sedíme v posledním vlaku, konkrétně v er dvacet jedničce z Prahy do Tanvaldu a už jsme jen kousek před Boleslaví. Já, spolužačka Eliška, ségra Kiki a její bývalá spolužačka a naše skorosousedka Natka. Je 27. července 2026 a my se přesně po měsíci cestování vracíme domů, vracíme se zpět do Boleslavi. Po měsíci uvidíme naše rodiče, naše domovy, po měsíci se zase pořádně najíme. Ale jak jsme se tady vlastně všichni ocitli?

Jak to celé začalo

Píše se neděle 9. listopadu 2025 a já sedím v teple domova a píšu. Píšu zprávu. Jednu. Nebo spíš dvě. Spolužákům. Spolužákům a dalším přátelům. Na mé poměry až neobvykle strohou zprávu: „Ahoj, nechcete někdo z ročníku 2007 během příštích letních prázdnin zdarma procestovat Evropu vlakem?“ Tak strohou možná proto, že tomu ani já sám zatím nevěřím. A… čekám. A vlastně ještě ani zdaleka netuším, že to bude doposud nejkrásnější cesta života a že to bude cesta, která mi otevře brány do světa. A která mi dá kromě úchvatných zážitků, fotek a všeho dalšího i nesmírně cenné zkušenosti. A o čem je vlastně řeč? O programu Discover EU, který dává osmnáctiletým studentům z Evropské unie možnost získat zdarma sedm dní na jízdence Interrail. A co že je to ta jízdenka Interrail? To je zjednodušeně řečeno jízdenka, která má několik dnů platnosti a se kterou se dá cestovat až na výjimky téměř každým vlakem v Evropě.

Mým cílem bylo v počátcích jenom zjistit, jestli by o to měl někdo vlastně zájem. Jen zkusit, jak by to vlastně celé mohlo vypadat, a zjistit, jestli je nebo není nereálné na týden nebo dva prostě jen tak odjet. A tak jsem se ptal všude, kudy jsem chodil. A nakonec jsem sehnal asi osm dobrovolníků, kteří souhlasili. Nakonec jsme se tedy do programu zkusili přihlásit s tím, že jsme tři tu jízdenku skutečně dostali! Zbytek osmnáctiletých ze skupiny při přihlašování na jaře bohužel takové štěstí neměl, ale jízdenky se dají naštěstí koupit přímo přes Interrail.

S hlavou v oblacích

Je jaro, a tak nastává pomalu čas plánování. S mapou železničních tratí Evropy, s aplikací Interrail a Navigator DB a s Mapami.cz (ano, vzdoruji a vzdorovat budu, pro mě to budou navždy „mapy cé zet“, zlaté ručičky českých kartografů si anonymní koncovku .com opravdu nezaslouží, jen ať každý ví, čí to je práce!) a dalšími internetovými zdroji se snažím naplánovat nějakou hezkou, ale zároveň stihnutelnou trasu. Praha → Narvik → Švýcarsko → Itálie a… Řecko? To by šlo! První půlku projedeme společně, na druhou se rozdělíme do menší skupinky a v Řecku se necháme ubytovat u našich kamarádů z Erasmu… Jenže, kamarádi z Erasmu už bohužel nějak nejeví zájem, do Narviku je výluka a v pondělí (kdy bychom potřebovali jet) není zavedena náhradní autobusová doprava a někteří z nás ještě pořád neví, jestli vlastně pojedou, takže nemůžeme ani zabookovat levná ubytování na drahých místech.

Finálním plánem se tedy stává následující trasa: Praha → Lofoty → Stockholm → Švýcarsko → Itálie. No a my se ségrou a Natkou ještě musíme dořešit, kam místo Řecka, a tak si kupujeme jízdenky rovnou na čtrnáct dní cesty v průběhu jednoho měsíce a v kavárně si po první schůzce znovu otevíráme mapu a kreslíme… Verona → Mt. Blanc → Marseille, možná Avignon → Gibraltar → Sevilla a San Sebastian. Projeli bychom tak Evropu doslova od severu k jihu. To by šlo! Pár dní před odjezdem se ještě ve finálním složení já, ségra, Natka, Eliška, její brácha Adam, Ellen, Simča, Dan a Filip znovu scházíme, dolaďujeme detaily a všichni se už nesmírně těšíme, ale zároveň bojíme toho, co za pár dní nastane…

Neděle 28. června 2026

Scházíme se v půl osmé na boleslavském hlavním nádraží. Já, Kiki, Natka, Eliška a Adam. Nastupujeme do osobáku směr Všetaty, cestou nabíráme Ellen a všemi našimi zavazadly zaplňujeme skupinový oddíl v RegioNově. Ve Všetatech přeskakujeme na osobák směr Praha hlavní nádraží a zanedlouho už přečkáváme půlnoc právě na jedné z laviček pražského hlaváku. V 0:33 nám má jet ComfortJet do Hamburku a nástupem do tohoto vlaku by měla také začít třídenní cesta až na sever Norska. Ale… Pomalu začíná naskakovat zpoždění, které nakonec vrcholí čekáním na čtvrtém nástupišti. Voláme na dispečink. Kdy to pojede? Stihneme v Hamburku přestup na vlak do Kodaně? České dráhy nakonec z počáteční stanice vyjíždějí „jen“ s 50minutovým zpožděním a my se se starostmi o ranní přestup pomalu ukládáme ke spánku ve „velmi pohodlných“ polohách na téměř nepolohovatelných sedačkách novinky plzeňské Škody.

Problém je jinde

Všichni ještě spí, ale já se v šest ráno po pár půlnočních svačinkách asi posedmé probouzím a tentokrát zjišťuji, že jsme zpoždění v Německu úspěšně stáhnuli! Problém se ale objevil jinde. Jak se to říká? Když se to… kazí, tak se to… kazí. Deutsche Bahn nám jen tak zrušily vlak do Kodaně. Po asi půl hodině se objevuje náhradní autobus – jede z Hamburku kamsi do dánské Fredericie a pak budeme muset courákem… Tak jo, co víc se může stát? V Hamburku asi hodinu čekáme na onen náhradní autobus na velmi pochybném autobusáku, ale nakonec v pořádku naskakujeme, při zastávce na dánské dálnici necháváme na benzínce dva cestující (asi omylem) a ve Fredericii rychle přestupujeme na vlak do Kodaně. Mezitím si navíc stíháme upravit naši další cestu tak, abychom byli ještě dnes v Oslu, odkud musíme druhý den ráno určitě odjet – norské severojižní vlaky jezdí jen zřídka a je velmi těžké na ně získat místenky – a my ty svoje už máme. Dánský vlak do Kodaně by se dal označit jedním slovem jako peklo. A to nejen kvůli teplotám, které uvnitř kvůli nefunkční klimatizaci panovaly, ale také kvůli množství lidí, kteří chtěli zrovna tento spoj využít stejně jako my. Cesta do Kodaně je sice zdlouhavá, ale nakonec se tam přece jen dostáváme a během pár minut přestupujeme na jeden z desítek osobních vlaků, které denně spojují Skandinávii s pevninskou částí Evropy. ⇒

Náš rychlovlak do Göteborgu

Rychlé přestupy

Míříme osobákem přes tunel a most přes Öresund a cobydup se ocitáme v Malmö, kde nás čeká první ze dvou rychlých přestupů. Cílem jedna je rychlovlak do Göteborgu, cílem dva je navazující spěšný vlak směr Oslo, kde máme trávit noc. Jenže… Nastupujeme do našeho rychlovlaku. Konkrétně se jedná o jednotku X2000 švédských státních drah SJ a nutno podotknout, že ať už jsme na naší cestě nebo i jindy viděli spoustu hezkých vlaků, na tenhle žádný z nich ani zdaleka neměl, přestože se jedná o jednotky z roku 1990. Ale místo toho, abychom se rozjeli, jen stojíme na místě. Co se děje? Snažíme se to zjistit, ale podrobnější instrukce dostáváme až po půl hodině. No super! Na trati před námi se stala nehoda a musíme čekat, než se odklidí. Tak si alespoň ve vlakovém bistru kupujeme lasagne a informujeme se u velmi milého pana průvodčího o našich dalších právech a možnostech. No, jelikož jedeme na jízdenky Interrail a ne na jízdenky švédských drah SJ, nemáme práva žádná. A možností také moc není – přesněji řečeno existuje noční autobus železniční společnosti VY, ve kterém zbývá už jen pět volných, pro nás šest bohužel nedostačujících míst. Ale… Heleďme se! Zlatej starej Flixbus. Okolo třetí ráno odjezd z Göteborgu, v půl sedmé v Oslu. To by šlo!

Růžová paní

Už jsme se konečně rozjeli. Lístky na Flixbus jsou zabookované, do Göteborgu nám zbývají už jen necelé dvě hodiny a než se nadějeme, už vystupujeme z vlaku. A co teď? No, musíme nějak přečkat noc až do tří do rána. Procházíme vlakáč a zjišťujeme, že hned vedle je jedno z autobusových nádraží. Není to sice to naše, ze kterého budeme pokračovat za pět hodin do Osla, ale vypadá hezky, moderně a bezpečně. A tak se tady uvelebujeme ke spánku, podnikáme střídavě procházky po městě, sháníme si večeři a ve čtvrt na jednu (připomínám, že i když je venku spíš šero než tma, stále se nacházíme v těch časech, kdy většina lidí už spí) začínáme s rostoucí nervozitou sledovat, jak nás jde ochranka postupně vyštvat ven. A s ještě většími obavami odpovídáme paní v růžové bundě barvy „Ibalgin“, že nemáme ani alkohol, ani cigaretu. Mizíme. A paní s námi. Nebo spíše trefnější formulací – za námi. Dobře. Taktika dvě. Běžíme. Do mekáče. Ten ještě zavřeno nemá a zároveň víme, kde je. Tak šup, jedna, dva… šest! Jsme všichni. Není nás sedm, paní naštěstí zůstala venku, tak je to v pořádku. A co slyšíme?! Češtinu! Narážíme na partu zřejmě vysokoškoláků, kteří vypadají jako fanoušci hokeje a kteří se s námi zanedlouho přesouvají na autobusové nádraží, odkud stejnou linkou, avšak v opačném směru (jeli do Helsinek) míří pryč z Göteborgu. No a pár minut po nich odjíždíme i my. Dobrou noc!

Fjordy, fjordy a…. fjordy!

Ráno se probouzíme v Oslu. Je čas na ranní hygienu na veřejných toaletách a obdivování nádražní haly, která jak rozlohou, tak vybavením a velikostí informačních cedulí spíše připomíná budovy typu „Letiště Václava Havla“. Sjíždíme po eskalátorech dolů na nástupiště a vidíme náš vlak! No dobře, něco, v čem budeme sedět téměř sedm hodin, jsme si asi představovali trochu jinak, ale to nevadí. I courák se soupravami podobnými asi tomu, co u nás provozuje Trilex na lince L4 do Rumburku, je vlastně v pohodě. Hlavně, že nás zaveze tam, kam chceme (teda alespoň doufáme). Pohodlí sice spíš neexistuje, než že bychom ho na našich sedadlech zvládli najít, ale vynahrazují nám to výhledy všude okolo. Trať, po které nyní jedeme a kterou Norové nazývají jako „Dovrebanen“, se totiž klikatí po norském, fjordy přeplněném pobřeží, a my tak vidíme jak krásu hor, kterými se čas od času proplétáme, tak moře, které se na denním sluníčku krásně třpytí. Netrvá dlouho (nebo dobře, trvá, ale pro účely článku to pojďme zjednodušit) a už se ocitáme v Trondheimu, kde jsem už jednou byl – zde jsme totiž přestupovali při naší cestě na DofE expedici na Lofoty po tom, co nám uletěl přípoj v Bergenu, a zde po krátkém nákupu suvenýrů a obdivování téměř nové a architektonicky přenádherné stanice přestupujeme na další vlak stejného typu (jak počtem zastávek, tak provozovanými soupravami), kterým se tentokrát vydáváme na trať zvanou Nordlandsbanen.

Úchvatná architektura nádraží v Trondheimu

Nejdražší voda, co jsem kdy koupil

Druhá trať nám nabízí ještě hezčí výhledy než ta první. Levou stranu vlaku nám stále lemuje fjordovité pobřeží, zato vpravo se začínají rýsovat čím dál tím větší vrcholky a nechybí dlouho a od pobřeží se mírně vzdalujeme a podnikáme cestu norskou divočinou. A protože jsme ve vlaku a protože se to stalo takovou naší nepsanou tradicí, já s Adamem opět míříme do bistro vozu s jediným cílem – ochutnat, jaké párky v rohlíku nabízejí norské dráhy. Ani si nedokážete představit, jak smutní jsme byli, když jsme zjistili, že na této lokálce žádný bistro vůz není… Tak třeba příště. Tentokrát jedeme zhruba dalších sedm hodin a naším cílem je Mo i Rana. Městečko, kde už jsem shodou okolností taky byl – při cestě na tu samou DofE expedici na Lofoty jsme tu během mezipřistání přemluvili posádku malého vrtulového letadla, aby nás pustila si sednout do kokpitu. A tenkrát se to povedlo! Těsně před jedenáctou se připravujeme na výstup z vlaku a zjišťujeme, že máme problém. Voda! Nemáme vodu… Hmmmm. Kiwi! Norský supermarket. Asi deset minut pěšky od nádraží. Zavírá v jedenáct. Beru nohy na ramena, beru Adama, zahazuji krosnu holkám před čekárnou a běžíme, za pět minut totiž zavírají. Takhle rychlý sprint jste ještě neviděli, to si piště! Voda…. Neperlivá voda. „Máte ji?“ „Nemáme. Litrové lahve jsou jen s perlivou. Neperlivou leda takto v půllitrových lahvičkách“. No, co se dá dělat. Plácneme se přes kapsu a kupujeme vodu. A banány. Asi pět lahviček neperlivé vody, každá téměř za padesát korun. No nic, co naděláme, vodu potřebujeme… Vracíme se za holkami a posloucháme jejich nepříjemné zjištění. Čekárna na noc zavírá. V poměrně specifický čas (v 0:25). Co budeme dělat? Potřebujeme tady přečkat až do rána. A venku bude skoro nula. Už jsme totiž za polárním kruhem…

…pokračování příště ●

Půl dvanácté v Göteborgu

„Dálkový vlak“ na sever Norska

SMRT NENÍ KONEC, ALE CASTING

Tereza Šamšová (2. A)
Městské divadlo Mladá Boleslav

I když je pro spoustu dnešních teenagerů šedá tepláková souprava jasnou volbou v oblékání, pro jiné je zase způsobem ukrytí nebo anonymity. Stejně tomu bylo i v divadelní reality show Pokoj.

Abych to tedy upřesnila, jedná se o divadelní hru Vandy Hybnerové a Kateřiny Krobové *Pokoj* vytvořenou speciálně pro mladoboleslavské divadlo, ve které se vám v krátkosti představí šest celebrit v právě již zmíněných teplákovkách, a vy máte hádat, kdo to je. To vám ale zabere pouhých pár minut, protože opravdové drama začíná až poté. Celebritám totiž jde o to, aby byly vymazány, aby měly pokoj, a proto mezi sebou soutěží.

Mladoboleslavské divadlo hru popisuje takto: „Interaktivní divadelní reality show z říše mrtvých, kde slavné duše soutěží o jediné – definitivní smazání a klid. Publikum rozhoduje, kdo zmizí navždy, bez možnosti digitálního návratu. Kdo skutečně vstoupí do soutěže, zjistíte až na jevišti – ale znát je budete všechny.“ Myslím si, že tento popis hru výstižně představuje, diváka dostatečně naláká a zároveň mu ponechává prostor k tomu, aby se těšil na samotné představení. A studenti našeho gymnázia se těšili – Pokojem totiž 12. října začalo letošní večerní divadelní předplatné.

Celou hrou nás provází Žolík, kterého skvěle ztvárňuje Michal Kern. Žolík umí výtečně posouvat děj. Na první pohled je to skvělý prvek, který zpestřuje celou hru, ale jakmile se zamyslíte hlouběji a začnete opravdu poslouchat jeho slova, uvědomíte si, že pod rouškou vtipu a komedie se snad až příliš často skrývá lehký sexismus. Abych uvedla příklad, ve hře zaznělo: „Byla ona krásná, anebo byl on moudrý?“ A má otázka zní: Proč on musel být moudrý? Proč ona musela být krásná? Zcela rozumím tomu, že pan Žolík pochází ze staré doby, ale říkám si, že i dnešní mládež je snad dostatečně „vzhůru“, aby tento skrytý sexismus odhalila.

Zážitek mi rovněž docela narušovala za mě zcela zbytečná a několikrát opakovaná scéna, ve které Žolík naznačuje sexuální akt s minimálně jednou z žen. Vyznění hry to nijak nepomáhá, spíš se tím provedení jen zbytečně vulgarizuje.

Má další výtka, a to už poslední, slibuji, se týká občasných nedostatků (respektive nelogičností) ve znalostech některých postav. Například postava, která zemřela v první polovině 19. století, znala umělou inteligenci, ale nevěděla, jak používat telefon. Myslím si, že kdyby byl tento detail nějak vysvětlen, byla by hra prakticky bez chyby. U Žolíka se totiž jeho chování a zaostalost dají vysvětlit dobou, ve které zemřel, a tehdejšími znalostmi lidí.

Pokud ale pomineme tyto problémy, hra se mi jako celek moc líbila. Měla skvělý náboj, vůbec jsem si neuvědomila, že trvala dvě hodiny. Žolík uměl být vtipný i bez oplzlých vtipů a kombinace zvolených celebrit byla také skvělá. Vlastně celý nápad dát šest celebrit do jedné místnosti a rozhodnout, na kterou z nich chceme zapomenout, hodnotím jako originální a vynikající. Představení mělo spoustu momentů, kdy celý sál jásal smíchy, a já s ním.

Během přestávky jsme házením pingpongových míčků hlasovali, které celebritě chceme dát pokoj. Kdo to vyhrál, vám neřeknu. Ostatně, můžete si to vyzkoušet sami a zajít se na hru podívat. ●

Fotografie z divadelní hry

MÁ SMYSL ČÍST KNIHU, KDYŽ MÁME AI?

Dita Vaverková (2. A), PhDr. Ladislav Futtera, Ph.D.
generováno umělou inteligencí

Přijdete domů a najednou si vzpomenete, že máte napsat něco o knize, kterou jste měli přečíst. Jenže motivace je pryč a vy nechcete trávit hodiny čtením.

Vždyť si můžete nechat vytvořit souhrn děje a postav a ušetřit si spoustu času. AI vám na požádání vytvoří souhrn knihy. Nikdo se nemusí dozvědět, že jste ji nečetli. Ale co když ano?

AI sice dokáže vytvořit souhrn děje i postav, ale přesto se může mýlit. Informace totiž nemusí získávat přímo z textu knihy, ale jen z textů o ní. A právě v tom je rozdíl. Je to jako dívat se na dům zvenku, ale nikdy nenahlédnout dovnitř. Člověk, který knihu skutečně přečetl, má klíč, kterým může odemknout dveře a prohlédnout si, co se uvnitř nachází. Díky tomu pozná dům mnohem lépe než někdo, kdo ho viděl pouze zvenku. AI si na základě dostupných informací může vytvořit představu o tom, co se uvnitř nachází, ale tato představa nemusí odpovídat skutečnosti. Když tedy použijeme AI k vytvoření souhrnu, můžeme dostat zkreslený obsah, který se od skutečné knihy výrazně liší. Souhrn může na první pohled působit důvěryhodně, ale teprve při čtení knihy zjistíme, co v něm chybí nebo co je jinak. A právě proto se vyplatí udělat si na knihu čas. Čtení nám totiž nedává jen informace o ději a postavách. Umožňuje nám rozšířit si obzory, na chvíli odpočinout od obrazovek a představit si svět, který se nám autor snaží ukázat. A to nám žádný krátký souhrn nemůže plně nahradit.

Dovětek učitele češtiny (L. Futtera):

Pro zajímavost jsem chatbotovi položil následující, v podstatě jednoduchou otázku: „Jaká je struktura básně Máj?“ Odpověď najdete níže. Tak schválně: kolik v ní najdete zjevných chyb (nemluvě o tom, že chatbot se ve své odpovědi vysloveně soustředil na děj, který je zrovna v Máji podružný)?

Kompozice básně Máj

Báseň se skládá ze 4 zpěvů a 2 intermezz (mezizpěvů).

1. zpěv – Seznamujeme se s Vilémem a Jarmilou. Vilém se dozvídá o nevěře Jarmily a zabije jejího svůdce, který je jeho vlastním otcem. Je odsouzen k smrti.

1. intermezzo – Příroda a duchové očekávají Vilémovu smrt.

2. zpěv – Vilém ve vězení přemýšlí o životě, smrti, vině a smyslu lidské existence.

2. intermezzo – Duchové a příroda oplakávají Vilémovu smrt.

3. zpěv – Vilém je popraven. Jarmila se utopí v jezeře.

4. zpěv – Po letech přichází poutník (ztotožňovaný s básníkem) na místo tragédie a vzpomíná na Viléma.

K zapamatování k maturitě: Máj má 4 zpěvy a 2 intermezza, je lyricko-epickou básní s romantickými prvky a tragickým příběhem Viléma a Jarmily.

Pak jsem ale chatbotovi zadal jiný úkol: „Když si čtu Máj a chci mu co nejlépe porozumět, na co bych se měl soustředit, jaké otázky bych si měl položit.“ Jeho odpověď byla dlouhá (a proto z ní vybírám pouze úryvky), ale v zásadě velmi dobrá.

Pokud chceš Máj opravdu pochopit, doporučil bych ti přistupovat k němu trochu jinak než k běžné školní četbě. Nesoustřeď se pouze na to, co se v básni stane, ale především na to, proč Mácha jednotlivé věci popisuje právě tak, jak je popisuje, co se snaží vyjádřit a jaké otázky o lidském životě otevírá.

Máj je totiž mnohem víc než tragický příběh Viléma a Jarmily. Je to dílo o samotě, smrti, lásce, ⇒

vině, přírodě, čase a hledání smyslu lidské existence.

Níže ti dám několik tematických okruhů a konkrétní otázky, které bych si při čtení pokládal.

Člověk a příroda

Tohle je jeden z nejdůležitějších motivů celé básně.

Všímej si, jak Mácha popisuje přírodu. Příroda je krásná, živá, plná barev, vůní a pohybu. Naproti tomu lidské postavy prožívají tragédii.

Ptej se:

Proč se tragický příběh odehrává právě v krásném jarním období?

Proč příroda působí šťastně, přestože Vilém a Jarmila trpí?

Vnímá příroda lidské utrpení?

Je příroda lhostejná k lidskému osudu?

Je člověk součástí přírody, nebo je od ní nějak oddělen?

Co znamená kontrast mezi krásou světa a bolestí člověka?

Důležitá myšlenka: Příroda pokračuje ve svém koloběhu, zatímco jednotlivý lidský život je konečný. Tento kontrast může vyvolávat pocit lidské bezvýznamnosti a osamělosti. […]

Jak číst samotný jazyk a básnickou formu

Tohle bych rozhodně nepodceňoval. U Máchy není forma jen ozdobou obsahu. Způsob, jakým píše, je součástí toho, co chce vyjádřit.

Všímej si zvuku a rytmu

Při čtení si zkus některé pasáže přečíst nahlas.

Ptej se:

Proč Mácha používá tolik zvukových opakování?

Jakou atmosféru vytváří samohlásky a souhlásky?

Kdy je rytmus klidný a plynulý a kdy působí naléhavě?

Jak zvuk veršů podporuje náladu básně?

Proč některé pasáže působí téměř jako hudba? […]

Praktická metoda: Jak bych Máj četl já

Doporučuji ti číst báseň ve třech průchodech.

První čtení: Vnímej příběh a atmosféru

Čti bez neustálého zastavování. Nehledej zatím všechny symboly. Snaž se pochopit děj, náladu a vlastní emocionální reakce.

Druhé čtení: Zkoumej jednotlivé motivy

Všímej si přírody, smrti, lásky, samoty, času a kontrastů. Podtrhávej si verše, kterým nerozumíš nebo které tě zaujaly.

Třetí čtení: Hledej filozofický význam

Zkus si vytvořit vlastní interpretaci. Porovnej ji s odborným komentářem. Nepřebírej automaticky cizí výklad. […]

A jednu věc bych chtěl zdůraznit: Nesnaž se za každou cenu najít jediný správný význam básně. U romantické poezie je často důležité právě napětí mezi několika možnými interpretacemi.

Cílem není jen vědět, co Mácha napsal, ale postupně si vytvořit vlastní odpověď na otázku, co ti jeho Máj říká o člověku a světě.

Co si z toho odnést? Nepoužívejte AI proto, abyste se vyhnuli četbě a ona za vás vypracovávala úkoly, které po ní ani nezkontrolujete, to vám skutečně vůbec nic nedá. Ale pokud chcete porozumět tomu, co čtete a jakými různými způsoby se to dá číst, může vám umělá inteligence být možná až nečekaně dobrým pomocníkem a rádcem! ●

VÝTVARNÉ OKÉNKO

1. DÍL (2. série)

JAKO V JESKYNI ANEB JAK TO UDĚLALI TI PŘED NÁMI?

Anna Kindlová (2. B)

Zkuste si představit, že nemáte papír, štětec ani barvy. Jen kus uhlí, hlínu a stěnu jeskyně. Myslíte, že byste dokázali vytvořit obraz, který přežije desítky tisíc let?

Vítejte zpět! Jedna kapitola výtvarného okénka končí a nová začíná. Jsem ráda, že jste tu se mnou zůstali a už čtete v pořadí jedenáctý článek!

Nová série vám nabídne něco úplně jiného. V té předešlé mi šlo hlavně o to, abyste se naučili mít k tvorbě umění vztah, třeba ji zařadili mezi své koníčky nebo možná i rutiny. V té nové se ale podíváme trochu jinam, budeme cestovat v čase a podíváme se na to, jak se něco jako umění vlastně vyvinulo. Nebojte se, nebudu vás trápit učebnicovými texty, naopak budeme hodně věcí zkoušet prakticky.

Než se do toho pustíme, je zde velmi složitá otázka. Co je umění? Náš první praktický úkol bude tedy naprosto jednoduchý. Vezměte si čistý kus papíru a napište všechno, co pro vás je umění, co pro vás umění naopak není, a zkuste vysvětlit proč. Tenhle papír si uložte a neztraťte jej! Vrátíme se k němu na konci série.

Teď už ale k hlavnímu tématu tohoto dílu: pravěkému umění. Tím myslím obecně jakékoliv umění z doby kamenné, bronzové nebo železné. Pro historiky je to období cca mezi lety 40 000–4 000 př. n. l. Já tady ale nechci ani tolik rozebírat, jak se vyvíjelo, kdy to bylo nebo proč. Vezmu to čistě výtvarně a samozřejmě prakticky – druhým úkolem:

Toto umění je typické jeskynními malbami. Prohlédněte si obrázek jeskynní malby z Altamiry, na kterém můžete vidět malbu bizona. Jeskyně Altamira ve Španělsku patří mezi nejslavnější naleziště pravěkého umění na světě. Představte si podmínky, ve kterých takový pravěký člověk pracoval, a ponořte se do jeho světa tímto úkolem.

1) Čistý list papíru zmuchlejte, co nejvíc to půjde.

2) Tento papír rozprostřete přes nějakou mísu, obrácenou stranu hlubšího talíře nebo cokoliv jiného tak, aby papír nebyl na rovné ploše.

3) Nyní zkuste na toto „plátno“ namalovat jakoukoliv technikou lovná zvířata té doby = bizony, koně, mamuty, nosorožce a další.

***) BONUS: Používejte pouze odstíny červené, černé a hnědé a malby udržte v co nejjednodušším duchu.**

Co vám chci ukázat? Pravěké malby jsou velmi sporné téma, protože je vědcům zatím neznámé, jaký mají smysl. Jednou z verzí je fakt, že takové zvíře na stěně mohlo přinášet štěstí do lovu, a tudíž to byl takový talisman. A tak možná až příště uvidíte jednoduchou siluetu bizona na stěně jeskyně, neřeknete si: „To bych zvládl taky.“ Možná si naopak vzpomenete, že právě tady začala cesta, která o tisíce let později vedla až k Michelangelovi, Moně Lise nebo modernímu street artu.

Takže až příště někde uvidíte nějaký obraz, můžete si vzpomenout na to, kde to všechno začalo a jak těžké to muselo být. A v příštím díle zas odcestujeme trochu jinam, tentokrát za Polykleitem, Feidiem a mnoha dalšími antickými umělci. ●

PEKÁRNA
ANEB PEKAŘOVA DRBÁRNA

„Nikdy se nestyďte za to, že vám záleží na vzdělání a že jste tak trochu ‚šprti'. Ale nezapomínejte, že známky nejsou všechno…" Aneb rozhovor s Mgr. Evou Vyskočilovou

Anna Grofová (2. A)

Tato mladá energická učitelka nově chodící po chodbách naší školy vás určitě zaujala na první pohled. Kdejaké kolečko drben se mohlo možná dohadovat, zdali je tato nová tvář stále ještě studentkou, nebo jde o novou učitelku. Naopak nějakému klubíku neuspokojených pelikánů mohly málem vypadnout oči z důlků a jen s otevřenou pusou pozorovali. V co osobně doufám třeba já, je, že s novou generací učitelů by mohly přijít inovace ve stylu učení anebo způsobu práce s novými technologiemi, abychom se těšili z jejich výhod a zároveň se nerozmazlili natolik, abychom se jimi nezničili. S tím, jak doba pokročila, je totiž potřeba, aby se i školství posouvalo a nezůstávalo stále zajeté ve starých kolejích. Ale dost kritizování našeho školního systému a pojďme se zeptat paní profesorky sami, zdali se můžeme těšit na spásu našich mozkových závitů, nebo to spíš zbude později na nás.

I za školní časopis Vás ještě jednou vítám na naší škole. Začněme možná od úplného začátku: Chtěla jste být učitelkou už odmala? A na první otázku rovnou navážu druhou: Proč Vás zaujala právě výuka chemie?

Upřímně, k učitelství mě to táhlo už od dětství. Jako malá jsem si často hrála na školu, nutila jsem třeba „chodit do školy" svého mladšího bráchu – ten z toho byl samozřejmě extrémně nadšený. Na základce jsem sice chvíli snila o kariéře soudkyně a na gymnáziu jsem chvíli přemýšlela o medicíně či vědě, ale učitelství nakonec stejně vyhrálo. Mým druhým aprobačním předmětem je biologie. Chemii jsem zpočátku zvolila spíše jako takovou rozumnou kombinaci, ale výuka chemie mě nakonec chytla natolik, že se mi po biologii zatím ani moc nestýská.

Vy jste chodila k nám na Pekaře. Vybavujete si nějaký silný moment nebo zážitek spojený s Vašimi školními léty?

Zážitků a vzpomínek mám celou řadu! Ráda vzpomínám na různé školní akce, ale i na běžné školní dny. Na gymplu jsem si také našla kamarády na celý život. Bohužel náš ročník ve třeťáku a čtvrťáku postihl covid. Do poslední chvíle jsme vůbec netušili, jak to bude s maturitou, a přišli jsme i o maturitní ples, což mě tehdy velmi mrzelo. O to raději se ale na gymnázium vracím v kompletně normálním režimu.

Tahle odpověď mě právě přivádí k otázce ohledně maturity za covidové pandemie. Jak to ovlivnilo Vaše přípravy na zkoušky, anebo naopak, dostali jste nějaké úlevy, o kterých si můžou letošní maturanti nechat jen zdát?

Maturita za covidu byla o velké nejistotě, protože jsme do poslední chvíle nevěděli, zda budeme zkoušky skládat, nebo dostaneme tzv. úřední maturitu. I když to pro někoho zní jako splněný sen, v reálu to tak skvělé nebylo. Většina z nás se stejně poctivě připravovala, nechtěli jsme být přezdíváni jako ti, co dostali maturitu „zadarmo". Několika úlev jsme se ale nakonec přeci jen dočkali, školní část z českého jazyka byla nepovinná a odpuštěn byl i sloh z cizího jazyka.

Měla jste nebo máte tady na škole nějaký svůj učitelský vzor nebo člověka, k němuž nějakým způsobem vzhlížíte?

Určitě ano! Když jsem tu sama studovala, inspirovala mě celá řada profesorů. Vždycky jsem na vyučujících oceňovala, když měli jasný systém a smysl pro organizaci – to jsou vlastnosti, které se teď sama snažím přenášet do svých hodin.

Na jaké vysoké škole jste studovala? Doporučila byste ji studentům, kteří chtějí kráčet stejnou cestou?

Studovala jsem na Přírodovědecké fakultě Univerzity Hradec Králové. Je to poměrně mladá fakulta s velmi moderním zázemím a krásným univerzitním kampusem. Hradec je navíc skvělé studentské město – všude se dostanete pěšky nebo na kole, nabízí jak pestrý noční život, tak možnosti odpočinku v přírodě. Studentům bych tuto univerzitu s klidným srdcem doporučila. Srovnání s jinými fakultami však nemám, takže finální výběr nechám na vás.

Doba se posouvá a s ní hlavně technologie, AI a další, a my hrozně doufáme, že se konečně rozhýbe i školství. Moje otázka tedy zní: Vedli Vás na vysoké škole k nějaké inovaci ve stylu výuky, nebo si my o studenti ještě musíme počkat?

Na univerzitě nás k moderním metodám výuky rozhodně vedli a za těch pár let jsem nasbírala spoustu všemožných nápadů, které mám v plánu postupně vyzkoušet v praxi. Na druhou stranu je potřeba říct, že gymnázium je poměrně specifický typ školy s velkým tlakem na výkon a objem učiva. Inovativní výuka bývá navíc často náročná na čas – jak během samotné hodiny, tak při domácí přípravě. Osobně se ale snažím, aby mé hodiny nebyly jen nudnou teorií, protože to by nebavilo ani mě.

Vy jste minulý školní rok k nám chodila na praxe. Jak jste se cítila a jaké pocity jste zažívala, když jste se poprvé postavila před třídu?

Jelikož jsem už předtím absolvovala praxe na fakultní škole v Hradci Králové, nebylo to pro mě poprvé, co jsem stála před třídou. Zde na Pekaři to pro mě ale mělo velkou výhodu – znala jsem budovu, vyučující i celkový chod a atmosféru gymnázia. Navíc studenti byli od začátku moc fajn. Co více si na praxích přát!

Je to velká změna stát se z vysokoškolského studenta středoškolským učitelem?

Největší úleva je, že už nemusím řešit diplomku, zkoušky ani státnice! Letos se těším na Vánoce, protože po letech to pro mě konečně nebude znamenat začátek zkouškového období. Ale má to i druhou stránku – ranní vstávání! Na vysoké můžete přednášku vynechat a raději si přispat, což si v práci úplně dovolit nemůžu. V čem je to naopak podobné, je příprava. Jen jsem vyměnila hodiny strávené učením se na zkoušky za hodiny strávené nad přípravou hodin.

Jaký máte vztah k AI a máte v plánu ji nějak efektivně využívat ve výuce?

AI používám poměrně často, i když mám pocit, že umělá inteligence je teď doslova na každém kroku a využívá se i tam, kde to není nutné. Všude vidím letáčky se snadno poznatelnou AI grafikou, proto se například generování obrázků spíše vyhýbám a raději postaru googlím. Umělá inteligence mi ale slouží jako skvělý generátor nápadů do výuky. Pomáhá mi s nápady na skupinové práce, tvorbu nebo si přes ni nechávám tvořit zajímavější početní úlohy – například zasazené do světa Minecraftu.

Vy jste nástupkyní bývalé paní profesorky Dany Kuchaříkové. Dala Vám nějaké rady? A zdědila jste po ní její legendární losovací pytlíček? Víte, to abychom byli připravení na nejhorší.

Po paní profesorce Kuchaříkové jsem převzala především lásku k chemickému názvosloví, takže se studenti mají rozhodně na co těšit! Losovací pytlíček jsem měla tu čest používat na praxích, nicméně číslíčka už v něm tehdy nebyla. Takže se nechte překvapit, čím vás v hodinách překvapím já.

Máte mezi učiteli nějakou svoji učitelskou bestie?

Celý pedagogický sbor mě přivítal opravdu vřele a mile, za což jsem moc ráda. Vzhledem k poloze kabinetu chemie se ale s většinou kolegů potkám spíše jen nárazově na obědě či páteční poradě. Moje učitelská „bestie" je tak celkem přirozeně paní profesorka Holubářová.

A otázka na závěr: V době, kdy jste chodila na Pekaře, jste byla spíše šprt, nebo třídní baddie?

Docela by mě zajímalo, na co mě tipujete vy! No jasně, že jsem byla šprt. S kamarády jsme trávili obědové pauzy v šatně nebo v prázdné třídě a nedělali nic jiného, než že jsme diskutovali o učivu… Ne, to je samozřejmě legrace! Každopádně všem vzkazuji jedno: Nikdy se nestyďte za to, že vám záleží na vzdělání a že jste tak trochu „šprti". Ale nezapomínejte, že známky nejsou všechno…

A co vy, už jste měli šanci poznat naši novou profesorku? Pokud ne, tak jste z tohoto rozhovoru určitě poznali, že je to člověk se srdcem na správném místě. Myslím si, že s profesorkou Vyskočilovou by mohla přijít nová generace učitelů, kterou školství potřebuje. Věřte, že o jejích krásných, přehledných prezentacích se vám bude zdát dlouho, a nesmím vynechat ani její oblíbená chemická memečka, kterými vždy zpestří výuku a vytvoří tak příjemnou atmosféru, ve které se to vždy učí lépe. A ještě poslední věc: Kluci, moc mě to mrzí, ale bohužel je zadaná, tady pšenka nepokvete… ●

„Myslím si, že je tady opravdu cítit pozitivní atmosféra, všichni nějakým způsobem jdeme za stejným cílem, totiž vzdělávat se…“ Aneb rozhovor s Mgr. Kateřinou Sukovou

Karla Kružíková (1. O)

Tento rok jsme přivítali na Pekařově gymnáziu několik nových učitelů, mezi které patří i paní učitelka Mgr. Kateřina Suková. Učí zeměpis a matematiku na nižším i vyšším gymnáziu. Najdete ji v kabinetu fyziky (103). Má dvě dcery a už od dětství sjíždí řeky.

Proč jste se rozhodla začít učit u nás na gymnáziu?

Celých 18 let jsem učila na Střední odborné škole a středním odborném učilišti v Mladé Boleslavi na Jičínské ulici a už jsem asi potřebovala nějakou změnu. Gymnázium pro mě byl jiný typ školy. Zároveň je tady i nižší gympl, což mě lákalo zkusit.

Je v tom velký rozdíl?

V některých ohledech je to stejné, stále jde o učení stejných předmětů, ale je to změna, o kterou jsem stála.

A překvapilo Vás tu něco?

Škola je vždycky škola, ale příjemně mě potěšilo, že to, co jsem očekávala od změny mého působení, se vlastně naplnilo. Je tady velice přátelské prostředí, a to jak mezi kolegy, tak i ve vztahu kantor a žák. Myslím si, že je tady opravdu cítit pozitivní atmosféra, všichni nějakým způsobem jdeme za stejným cílem, totiž vzdělávat se, a to nejen ve smyslu získat nějaké nové dovednosti, ale i v osobnostním rozvoji, někam se posunout, stát se opravdu plnohodnotným člověkem. A co se týče pedagogického sboru, u něj cítím opravdu velkou podporu.

Jste třídní učitelka nějaké třídy?

Nejsem třídní. Momentálně vyučuji ve třech třídách, pak mám jeden seminář ve čtvrtém ročníku, kde jsou zástupci čtyř tříd. Mám teď trošku oddychovější rok, protože mám zkrácený úvazek, abych si odpočinula.

Takže tu momentálně nejste na plný úvazek?

Momentálně ne, ale do budoucna bych určitě ráda.

Učíte zeměpis a matematiku. Proč jste si vybrala tyto dva předměty?

Nejdřív jsem se na gymnáziu rozhodla, že se stanu učitelkou. Doučovala jsem spolužáky a oni si mě chválili, že tomu ode mě rozumí. Tehdy se objevila první myšlenka, že bych se téhle profesi věnovala. Pak přišla otázka, jaké předměty studovat. Mou první volbou byl zeměpis a dějepis. Ale vzhledem k uplatnění jsem začala přemýšlet, že by možná nebylo od věci mít nějaký předmět, který se učí na vícero typech škol. Takže z dějepisu se nakonec stala matematika a možná pro mě paradoxně i víc srdeční záležitost.

Když matematika, jaké je vaše oblíbené číslo?

Úplně oblíbené nemám. Ale vybavuji si takovou zajímavost. Z nějakého výzkumu kdysi vyplynulo, že ideální odpovědí, když se vás někdo ptá na číselnou hodnotu, je šest, protože není ani malé, ani velké, a vyplývá z toho, že byste se tedy mohli nejvíce trefit. Tak to je takový spíš fun fact.

A když zeměpis, jakou máte oblíbenou zemi?

Asi nemám úplně nějaký cestovatelský sen. Ale ráda poznávám cizí země, všude je to zajímavé, něco k objevování. Nejsem takový ten cestovatel dobrodruh, který by se vrhal do exotických destinací, držím se v rámci Evropy. A nemusí jít ani nutně o zahraničí. Zajímavé mi přijde objevovat i českou krajinu.

V Bakově nad Jizerou jste v domě dětí a mládeže vedla kroužek turistiky a vodního sportu…

To je pravda. Původně jsem tam chodila jako dítě asi od páté nebo šesté třídy. Pak jsem tam působila jako instruktor, potom jsem začala dělat vedoucí, a tak už jsem u toho zůstala. Nyní již vodácko-turistický kroužek nevedu, na vodu ale stále jezdím s rodinou a kamarády.

Máte ještě nějaké další koníčky?

Určitě by mezi ně patřila cykloturistika či čtení knih.

A nějaké učitelské sny nebo cíle, které byste si do budoucna chtěla splnit?

Určitě se dále zlepšovat v didaktice obou předmětů, které učím. Nacítit se na mysl žáka, pochopit, jak mu látku co nejlépe předat tak, aby jí porozuměl, a ještě to pro něj bylo zajímavé a zábavné. ●

PERLIČKÁRNA

redakce Student revue
Alena Gabryšová (4. B)

„Je to chlupaté, je to milé, ale není to Štěpán Klička.“
PhDr. Ladislav Futtera, Ph.D. zkoumající plyšovou kapybaru.

„You are a clever monkey, aren't you?“
Mgr. Martina Fousková poté, co jedna studentka zjistila, že z druhé strany testu jsou správné odpovědi.

„Mistr Jan Hus měl takové zapálené stoupence.“
Mgr. Richard Juriga během hodiny dějepisu.

„Já nevím, jak se řekne perník!“
Mgr. Michaela Šlapáková reagující na studenty během hodiny německého jazyka.

„To tam jako pařej?“
Mgr. Eva Elízová, když se z vedlejší třídy ozval Svaz českých bohémů.

„Natřete to vlhkou vodou!“
Mgr. Petr Hošek předávající instrukce studentům o výtvarce.

„Když se podíváte, tak ten Odysseus to měl z Trojské války celkem blízko, ale trochu si zajel.“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. ilustrující na mapě Řecka dílo Odyssea.

Já vám to řeknu proč. Protože už jsem líná dneska.“
Mgr. Hana Holubářová během osmé vyučovací hodiny.

„My chceme ty lidi, kteří jsou důležití.“
Mgr. Michal Bělka poté, co student vyhnal všechny dělníky, a následně je potřeboval na záběry.

„Ne strach z výšky, ne strach ze tmy, ale strach ze mě… Krupičky!“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. po referátu nervózního studenta.

„Jezera v depresích po odtání bloku ledu.“
Mgr. Petr Bárta a studenty nepochopený odborný pojem „deprese“ během výkladu v hodině zeměpisu.

„To byl hrozný oběd. Ta ryba tam asi plave špatně.“
Mgr. Hana Holubářová k rybímu filé, které bylo k obědu ve školní jídelně.

„Nevím, jestli se mám smát, brečet nebo na ně ječet.
Mgr. Hana Holubářová vyprávějící o mladších studentech gymnázia.

„Předehra je důležitá…, dlouhá předehra je důležitá!“
Mgr. Petr Hošek, když pustil písničku s dlouhou předehrou.

„Pánové, nezkrášlujte se, jste krásní víc než dost.“
PhDr. Ladislav Futtera, Ph.D. komentující studenta koukajícího se na sebe v telefonu.

„Jestli máte někdo alergii, tak sorry.“
Mgr. Zuzana Neuhäuserová po oklepání pylu ze šištice.

„Nechť k vám je kapybara smířlivá.“
PhDr. Ladislav Futtera, Ph.D. promlouvající před testem k třídě.

POJĎTE LUŠTIT SE STUDENT REVUE!

M.H. (2. A)

Vážení čtenáři, je to tu, opět po roce pro Vás máme něco na zabavení při nekonečných poledních pauzách nebo ranních čekáních na první hodinu! Tentokrát se ale nemusíte strachovat a snažit se vše vyplnit co nejdříve, letos jsme si pro Vás soutěž nechali až do druhého čísla, a to navíc v trochu jiné podobě. Tak se těšte! Ale teď už hurá na (letos nesoutěžní) luštění! A jak na to? Znáte sudoku? Tak my pro vás máme tentokrát trochu upravenou verzi – místo číslic 1 až 3 doplňujete písmena (A, B, C, D, E, F, G, H, I). Hodně štěstí! (JK) ●

B		D	E			C		
		G	H	A			I	B
	H		B					
F							D	C
	D	C			B			
A		E						
G		F	C			E		I
I		B			E			
			F			B		G

TENTO ČASOPIS SLOUŽÍ I OSTATNÍM, ODPOVĚDI SI PROSÍM NAPIŠ NA SVŮJ VLASTNÍ PAPÍR A DO VÝTISKU NIC NEPIŠ. DĚKUJEME!

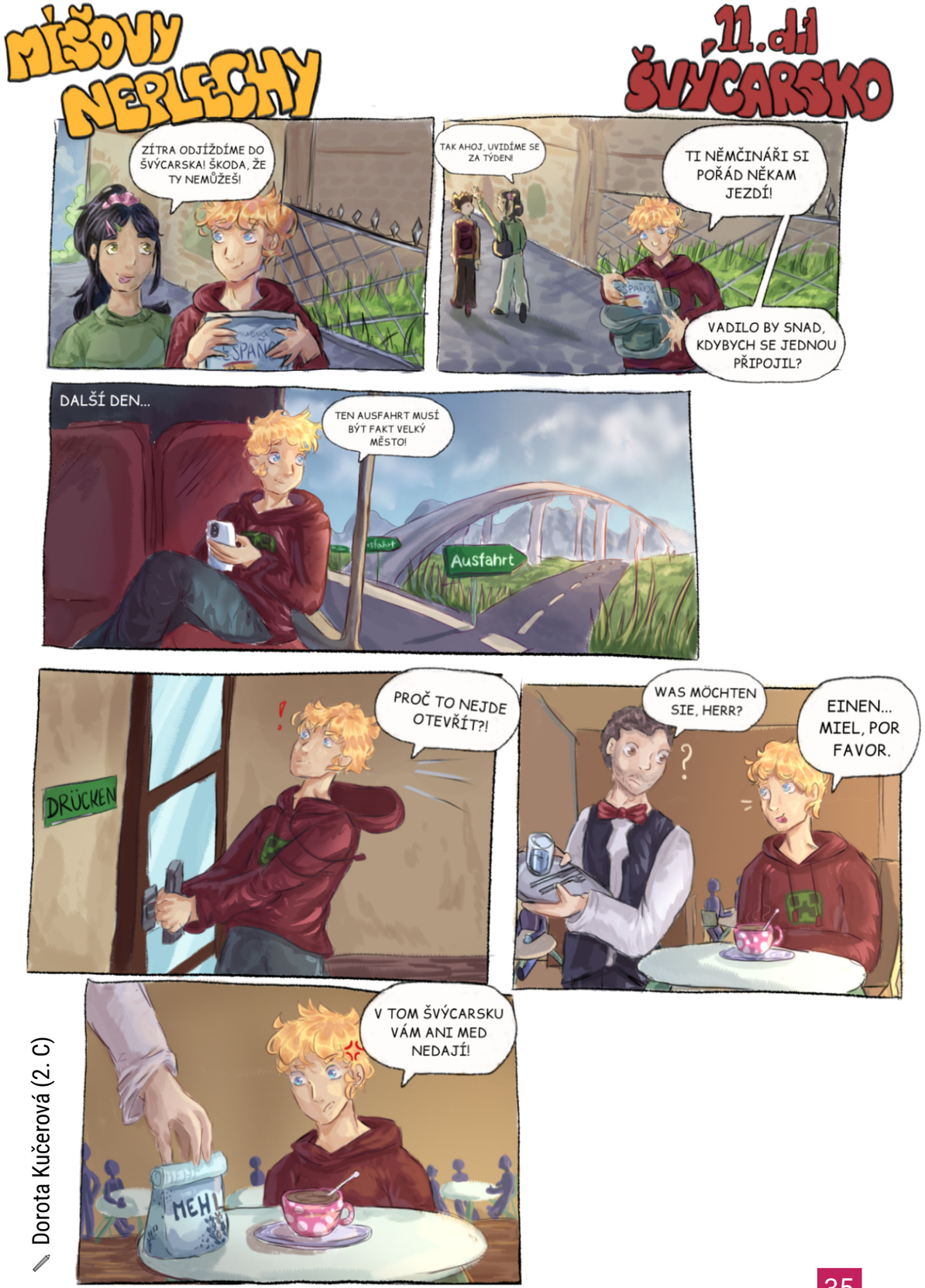

Dorota Kučerová (2. C)

STUDENT REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKAŘE